

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti razširjeni senat)

z dne 16. oktobra 2014*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti nekaterim osebam in subjektom zaradi boja proti terorizmu — Zamrznitev sredstev — Možnost uporabe Uredbe (ES) št. 2580/2001 za oboroženi spopad — Možnost, da se organ tretje države šteje za pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931/SZVP — Dejanska podlaga sklepov o zamrznitvi sredstev — Sklicevanje na teroristična dejanja — Nujnost odločbe pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931“

V združenih zadevah T-208/11 in T-508/11,

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) s sedežem v Herningu (Danska), ki jo zastopajo V. Koppe, A. M. van Eik in T. Buruma, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata G. Étienne in E. Finnegan, zastopnika,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Nizozemske, ki so jo v zadevi T-208/11 sprva zastopale M. Bulterman, N. Noort in C. Schillemans, nato pa C. Wissels, M. Bulterman in J. Langer, zastopniki, ki so jo zastopali tudi v zadevi T-508/11,

intervenientka v zadevah T-208/11 in T-508/11,

skupaj z

Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska, ki so ga sprva zastopale S. Behzadi-Spencer, H. Walker in S. Brighthouse, zastopnice, nato pa S. Behzadi-Spencer, H. Walker in E. Jenkinson, zastopnice, skupaj z M. Gray, barrister,

intervenientka v zadevi T-208/11,

in

Evropsko komisijo, ki sta jo sprva zastopala F. Castillo de la Torre in S. Boelaert, nato F. Castillo de la Torre in É. Cujo, zastopniki,

intervenientka v zadevah T-208/11 in T-508/11,

* Jezik postopka: angleščina.

katere prvotni predmet je v zadevi T-208/11 predlog za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 83/2011 z dne 31. januarja 2011 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) št. 610/2010 (UL L 28, str. 14), v zadevi T-508/11 pa predlog za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 687/2011 z dne 18. julija 2011 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu ter razveljavitvi izvedbenih uredb (EU) št. 610/2010 in št. 83/2011 (UL L 188, str. 2), in sicer v delu, v katerem se ta akta nanašata na tožečo stranko,

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat),

v sestavi F. Dehousse (poročevalec), v funkciji predsednika, I. Wiszniewska-Białecka, sodnica, E. Buttigieg, A. M. Collins in I. Ulloa Rubio, sodniki,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorica,

na podlagi obravnave z dne 26. februarja 2014

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje in postopek

- 1 Svet Evropske unije je 27. decembra 2001 sprejel Skupno stališče 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 217), Uredbo (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1, str. 207) in Sklep 2001/927/ES o določitvi seznama iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL L 344, str. 83).
- 2 Svet je 29. maja 2006 sprejel Sklep o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2005/930/ES (2006/379/ES) (UL L 144, str. 21). Svet je s tem sklepom tožečo stranko, Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), uvrstil na seznam za zamrznitev sredstev, določen v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (v nadaljevanju: seznam za zamrznitev sredstev). Tožeča stranka je nato ostala uvrščena na ta seznam.
- 3 Svet je 31. januarja 2011 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 83/2011 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) št. 610/2010 (UL L 28, str. 14). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 83/2011.
- 4 Tožeča stranka je 11. aprila 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, vpisano pod opravilno številko T-208/11, s katero je predlagala razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe št. 83/2011 v delu, v katerem se je ta nanašala nanjo.
- 5 Svet je z dopisom z dne 30. maja 2011 tožečo stranko obvestil o razlogih, iz katerih jo namerava v okviru naslednjega preizkusa seznama za zamrznitev sredstev obdržati na tem seznamu.
- 6 Kraljevina Nizozemska, Evropska komisija in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska so z vlogami, ki so jih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 28. julija ter 2. in 3. avgusta 2011, predlagali intervencijo v podporo predlogom Sveta v zadevi T-208/11. Predsednik drugega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 16. septembra 2011 po zaslišanju strank ugodil tem predlogom.

- 7 Svet je 18. julija 2011 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 687/2011 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 ter razveljavitvi izvedbenih uredb (EU) št. 610/2010 in št. 83/2011 (UL L 188, str. 2). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznamu, priloženem Izvedbeni uredbi št. 687/2011.
- 8 Svet je z dopisom z dne 19. julija 2011 tožečo stranko obvestil o razlogih za ohranitev njenega imena na tem seznamu.
- 9 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je 28. septembra 2011 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča ter 19. oktobra 2011 dopolnila, vložila tožbo, vpisano pod opravilno številko T-508/11, s katero je predlagala razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe št. 687/2011 v delu, v katerem se je ta nanašala nanjo.
- 10 Kraljevina Nizozemska in Komisija sta z vlogama, ki sta ju v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 9. in 17. januarja 2012, predlagali intervencijo v podporo predlogom Sveta v zadevi T-508/11. Predsednik drugega senata Splošnega sodišča je s sklepoma z dne 9. marca 2012 po zaslišanju strank tema predlogoma ugodil.
- 11 Svet je z dopisom z dne 18. novembra 2011 tožečo stranko obvestil o razlogih, iz katerih jo namerava v okviru naslednjega preizkusa seznama za zamrznitev sredstev obdržati na tem seznamu.
- 12 Svet je 22. decembra 2011 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 1375/2011 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Izvedbene uredbe št. 687/2011 (UL L 343, str. 10). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 1375/2011.
- 13 Svet je z dopisom z dne 3. januarja 2012 tožečo stranko obvestil o razlogih za ohranitev njenega imena na tem seznamu.
- 14 Tožeča stranka je z dopisom, ki ga je 27. februarja 2012 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagala združitev zadev T-208/11 in T-508/11 ter spremembo predlogov v obravnavanih tožbah zoper Izvedbeno uredbo št. 1375/2011 ter vložila dokazne predloge.
- 15 Komisija, Svet in Kraljevina Nizozemska so z vlogami z dne 24. in 25. maja 2012 predložili stališča o predlogu za spremembo tožbenih predlogov in dokaznih predlogih.
- 16 Predsednik drugega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 15. junija 2012 po zaslišanju strank združil zadevi T-208/11 in T-508/11.
- 17 Svet je 25. junija 2012 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 542/2012 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Izvedbene uredbe št. 1375/2011 (UL L 165, str. 12). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 542/2012.
- 18 Svet je z dopisom z dne 26. junija 2012 tožečo stranko obvestil o razlogih za ohranitev njenega imena na tem seznamu.
- 19 Tožeča stranka je z dopisom, ki ga je 19. julija 2012 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, predlagala spremembo tožbenih predlogov, navedenih v obravnavanih tožbah zoper Izvedbeno uredbo št. 542/2012.
- 20 Ker sta bila dopisa z dne 27. februarja in 19. julija 2012 v spis vložena kot predloga za spremembo tožbenih predlogov, je tožeča stranka na poziv Splošnega sodišča 2. avgusta 2012 vložila vlogo za spremembo tožbenih predlogov, navedenih v obravnavanih tožbah zoper izvedbeni uredbi št. 1375/2011 in št. 542/2012.

- 21 Združeno kraljestvo, Komisija in Svet so z vlogami, ki so jih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 5. in 6. septembra 2012, predložili stališča glede vloge o spremembi tožbenih predlogov.
- 22 Svet je 10. decembra 2012 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 1169/2012 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Izvedbene uredbe št. 542/2012 (UL L 337, str. 2). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 1169/2012.
- 23 Tožeča stranka je 7. februarja 2013 vložila vlogo za spremembo tožbenih predlogov, navedenih v obravnavanih tožbah zoper Izvedbeno uredbo št. 1169/2012.
- 24 Komisija, Svet in Združeno kraljestvo so z vlogami, ki so jih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 21. februarja ter 12. in 13. marca 2013, predložili stališča glede te vloge o spremembi tožbenih predlogov.
- 25 Svet je 25. julija 2013 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 714/2013 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 ter razveljavitvi Izvedbene uredbe št. 1169/2012 (UL L 201, str. 10). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 714/2013.
- 26 Tožeča stranka je 22. avgusta 2013 vložila vlogo za spremembo tožbenih predlogov v obravnavanih tožbah zoper Izvedbeno uredbo št. 714/2013.
- 27 Komisija, Kraljevina Nizozemska, Združeno kraljestvo in Svet so z vlogami, ki so jih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 9., 17. in 25. septembra 2013, podali stališča glede te vloge o spremembi tožbenih predlogov.
- 28 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v šesti senat, ki sta mu bili zato dodeljeni obravnavani zadevi.
- 29 Splošno sodišče je s sklepom z dne 13. novembra 2013 obravnavane zadeve vrnilo šestemu razširjenemu senatu.
- 30 Splošno sodišče je z dopisom z dne 15. januarja 2014 stranki pozvalo, naj odgovorita na nekatera vprašanja. Stranki sta se na poziv odzvali z vlogama, ki sta ju v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili 6. februarja 2014.
- 31 Svet je 10. februarja 2014 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 125/2014 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 ter razveljavitvi Izvedbene uredbe št. 714/2013 (UL L 40, str. 9). Tožeča stranka je ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 125/2014.
- 32 Tožeča stranka je 18. februarja 2014 vložila predlog za spremembo tožbenih predlogov obravnavanih tožb zoper Izvedbeno uredbo št. 125/2014.
- 33 Ker eden od članov senata ni mogel odločati, je predsednik Splošnega sodišča 25. februarja 2014 v skladu s členom 32(3) Poslovnika Splošnega sodišča določil drugega sodnika za dopolnitev senata.
- 34 Kraljevina Nizozemska, Združeno kraljestvo, Svet in Komisija so na obravnavi 26. februarja 2014 navedli, da ne nasprotujejo spremembi tožbenih predlogov, ki je bila predlagana 18. februarja 2014.
- 35 Svet je 22. julija 2014 sprejel Izvedbeno uredbo (EU) št. 790/2014 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu ter razveljavitvi Izvedbene uredbe št. 125/2014 (UL L 217, str. 1). Tožeča stranka je na podlagi spremenjene obrazložitve ostala uvrščena na seznam, priložen Izvedbeni uredbi št. 790/2014.

- 36 Tožeča stranka je 20. avgusta 2014 podala predlog za spremembo tožbenih predlogov glede Izvedbene uredbe št. 790/2014.
- 37 Svet in Kraljevina Nizozemska sta z vlogama, ki sta ju 23. in 25. septembra 2014 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, podala stališča o navedenem predlogu za spremembo tožbenih predlogov.

Predlogi strank

- 38 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izvedbene uredbe št. 83/2011, št. 687/2011, št. 1375/2011, št. 542/2012, št. 1169/2012, št. 714/2013, št. 125/2014 in št. 790/2014 (v nadaljevanju: izpodbijane uredbe) razglasi za nične v delih, v katerih se nanašajo nanjo;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 39 Svet, ki ga v zadevi T-208/11 podpirajo Kraljevina Nizozemska, Združeno kraljestvo in Komisija, v zadevi T-508/11 pa Kraljevina Nizozemska in Komisija, Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbi zavrne kot neutemeljeni;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 40 Tožeča stranka v bistvu navaja sedem tožbenih razlogov, od tega šest v zadevah T-208/11 in T-508/11 ter enega v zadevi T-508/11.
- 41 Šest tožbenih razlogov, ki so skupni obema tožbama, se nanaša na, prvič, neuporabo Uredbe št. 2580/2001 za spor med tožečo stranko in šrilanško vlado, drugič, napačno opredelitev tožeče stranke kot teroristične organizacije v smislu člena 1(3) Skupnega stališča 2001/931, tretjič, neobstoj odločbe pristojnega organa, četrtič, neobstoj preizkusa, ki se zahteva s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931, petič, kršitev obveznosti obrazložitve, šestič, kršitev pravice tožeče stranke do obrambe in učinkovitega sodnega varstva. Sedmi tožbeni razlog, naveden le v tožbi T-508/11, se nanaša na kršitev načel sorazmernosti in subsidiarnosti.

Prvi tožbeni razlog: neobstoj možnosti uporabe Uredbe št. 2580/2001 za spor med tožečo stranko in šrilanško vlado

Trditve strank

- 42 Tožeča stranka navaja, da se Uredba št. 2580/2001 ne uporablja za oborožene spopade, saj ti – in torej dejanja, ki iz njih izvirajo – po njenem mnenju spadajo le na področje mednarodnega humanitarnega prava.
- 43 Tožeča stranka pa naj bi bila, kot naj bi izhajalo iz sosledja dejstev, udeležena v oboroženem spopadu proti oboroženim silam šrilanške vlade in se zavzemala za samoodločbo tamilskega naroda in njegovo „osvoboditev izpod zatiranja“ te vlade. Ob upoštevanju organizacije in delovanja oboroženih sil tožeče stranke naj bi pripadniki teh sil izpolnjevali vse zahteve mednarodnega prava za priznanje statusa borcev. Na podlagi tega statusa naj bi imeli v skladu s pravom oboroženih spopadov imuniteto za zakonita vojna dejanja in naj bi za morebitna nezakonita dejanja zanje veljalo le to pravo, ne pa

ureditev v zvezi z bojem proti terorizmu. Ker zakonitih vojnih dejanj po nacionalnem pravu ni mogoče šteti za nezakonita, naj bi izvršitev takih dejanj izključevala uporabo Skupnega stališča 2001/931, ker naj bi bila v členu 1(3) izključena njegova uporaba za akte, ki po nacionalnem pravu ne pomenijo kršitve.

- 44 Uvrstitev tožeče stranke na seznam za zamrznitev sredstev naj bi torej pomenila vmešavanje tretje države v oborožen spopad, kar je v nasprotju z načelom nevmešavanja po mednarodnem humanitarnem pravu.
- 45 Tožeča stranka v replikah vztraja, da je treba jasno razločevati med oboroženim spopadom in terorizmom. Prvo vprašanje naj ne bi bilo, ali ima nek dogodek značilnosti terorističnega dejanja, ampak ali gre za nek oboroženi spopad, za katerega se uporabi le humanitarno pravo. Humanitarno pravo naj ne bi prepovedovalo oboroženih spopadov in poboji, storjeni v okviru vojne in brez kršitev prava oboroženih spopadov, naj bi bili opravičljivi. Opredelitev samomorilskega napada na sovražnikov štab kot teroristično dejanje, kar naj bi storil Svet v obravnavani zadevi, naj bi pomenila kriminalizacijo vojnega dejanja, ki je sicer sprejemljivo z vidika mednarodnega humanitarnega prava.
- 46 Tožeča stranka poleg tega v utemeljitev svojih argumentov navaja sodbo *Rechtbank's-Gravenhague* (prvostopenjsko sodišče v Haagu, Nizozemska) z dne 21. oktobra 2011 ter sodbo *Tribunale di Napoli* (sodišče v Neaplju, Italija) z dne 23. junija 2011, s katerima naj bi bilo ugotovljeno, da je bila udeležena v notranjem oboroženem spopadu v smislu mednarodnega prava in da v njenem primeru ni šlo za teroristično dejanje.
- 47 Svet ob podpori intervenientk izpodbija trditve tožeče stranke. Opozarja, da opredelitev oboroženega spopada po mednarodnem pravu v primeru izvršitve terorističnih dejanj ne ovira uporabe mednarodnih pravnih predpisov na področju boja proti terorizmu, to je boja, pri katerem naj bi Evropska unija aktivno podpirala ukrepe, ki jih je sprejel Varnostni svet Združenih narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet). Mednarodno humanitarno pravo naj ne bi izključevalo uporabe posebnih sporazumov v zvezi z bojem proti terorizmu. Opredelitev terorističnega dejanja v Skupnem stališču 2001/931 naj bi veljala ne glede na okoliščine izvršitve terorističnih dejanj. Svet izpodbija navedbe, da lahko opredelitev položaja v Šrilanki, ki jo je podala tožeča stranka, to izključi iz uporabe mednarodne zakonodaje v zvezi z bojem proti terorizmu.
- 48 Svet v duplikah vztraja pri svojih stališčih. V zvezi s sodbo *Rechtbank's-Gravenhague* navaja, da je zoper njo vložena pritožba in da ji sodišče ne more pripisati posledic glede razlage mednarodnega humanitarnega prava in evropskega prava, ki jih zatrjuje tožeča stranka.
- 49 Komisija meni, da se tožeča stranka moti glede domnevne neskladnosti med oboroženimi spopadi in terorističnimi dejanji. Načelo imunitete borcev za teroristična dejanja, storjena med oboroženim spopadom, naj ne bi obstajalo. Tožeča stranka naj ne bi utemeljila svoje trditve, da so dejanja, ki se ji očitajo v obrazložitvi izpodbijanih predpisov, zakonita vojna dejanja. Napačno naj bi zatrjevala, da za teroristična dejanja, izvršena v okviru oboroženega spopada, velja le humanitarno pravo. Institucije Unije naj bi imele široko polje proste presoje na področju vodenja zunanjih zadev Unije in glede elementov, ki jih je treba upoštevati pri sprejemanju ukrepa zamrznitve sredstev. Unija naj bi teroristične organizacije uvrstila na seznam, da bi jim preprečila dostop do virov financiranja, in to ne glede na njihov morebitni status udeleženk v oboroženem spopadu. Takšno postopanje naj bi bilo v skladu s stališčem Unije, ki je široko sprejeto tudi drugod po svetu in v skladu s katerim so vsa teroristična dejanja kazniva in jih je treba izkoreniniti, pa naj bodo storjena v času miru ali oboroženega spopada.
- 50 Natančna opredelitev narave spopada – oboroženi ali neoboroženi, notranji ali mednarodni, osvobodilna vojna ali ne – med tožečo stranko in šrilanško vlado naj zato ne bi bila pomembna.

- 51 Komisija v zvezi z domnevno kršitvijo načela nevmešavanja navaja, da je to načelo določeno v korist držav in se torej lahko le te sklicujejo nanj, in ne tudi „uporniške skupine“. Navedba, da je le tožeča stranka uvrščena na seznam, ne pa tudi šrilanška vlada, naj bi bila oportunistična in naj je Splošno sodišče ne bi smelo upoštevati. Sklicevanje na člen 6(5) Dopolnilnega protokola k Ženevskim konvencijam z dne 12. avgusta 1949 o zaščiti žrtev nemednarodnih oboroženih spopadov (Dopolnilni protokol II) z dne 8. junija 1977 naj ne bi bilo upoštevno.
- 52 Komisija in druge intervenientke izpodbijajo upoštevnost oziroma utemeljenost sklicevanj tožeče stranke na sodbi *Rechtbank's-Gravenhague* in *Tribunale di Napoli*.
- 53 Jasno naj bi bilo, da vprašanje, ali je obravnavani napad terorističen, ni odvisno od političnega razloga, iz katerega je bil ta spopad začel, ampak od uporabljenih sredstev in metod. Pravo oboroženih spopadov naj ne bi določalo izjeme od prepovedi terorističnih dejanj in nobeno pravilo humanitarnega prava naj ne bi prepovedovalo sprejetja ukrepov, kot je zamrznitev sredstev, katerih cilj je končati financiranje terorizma, ne glede na kraj njegovega izvajanja.

Presoja Splošnega sodišča

- 54 Tožeča stranka v okviru tega tožbenega razloga v bistvu navaja, da se v primeru – za kakršnega gre po njenem mnenju v obravnavani zadevi – oboroženega spopada v smislu mednarodnega humanitarnega prava samo to pravo uporablja za morebitna nezakonita dejanja, storjena v okviru tega spopada, ne pa tudi predpisi o preprečevanju in odpravljanju terorizma. Tožeča stranka naj bi bila osvobodilno gibanje, ki naj bi vodilo oboroženi spopad proti „zatiralski vladi“. Uvrstitev njenega imena na seznam za zamrznitev sredstev naj bi pomenila kršitev načela nevmešavanja iz mednarodnega humanitarnega prava in Svet naj bi zanjo napačno uporabil določbe prava Unije na področju terorizma.
- 55 Tožeča stranka se v utemeljitev svojih argumentov sklicuje na različna besedila mednarodnega prava in prava Unije.
- 56 Vendar v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, možnost uporabe mednarodnega humanitarnega prava za položaj oboroženega spopada in v tem okviru storjena dejanja ne pomeni, da se za ta dejanja ne more uporabiti ureditev v zvezi s terorizmom. To velja tako za določbe prava Unije, ki se uporabljajo v obravnavani zadevi, zlasti za Skupno stališče 2001/931 in Uredbo št. 2580/2001, kot za mednarodno pravo, ki ga navaja tožeča stranka.
- 57 Prvič, v zvezi s pravom Unije je dejansko treba navesti, da obstoj oboroženega spopada v smislu mednarodnega humanitarnega prava ne izključuje uporabe določb prava Unije v zvezi s terorizmom za morebitna teroristična dejanja, storjena v tem okviru.
- 58 Po eni strani namreč Skupno stališče 2001/931 glede svojega področja uporabe ne razlikuje med tem, ali je zadevno dejanje storjeno v okviru oboroženega spopada v smislu mednarodnega humanitarnega prava ali ne. Po drugi strani so cilji Unije in držav članic, kot to pravilno navaja Svet, bojovati se proti terorizmu ne glede na njegovo obliko v skladu s cilji veljavnega mednarodnega prava.
- 59 Svet je zlasti za to, da bi na ravni Unije zagotovil izvajanje Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta z dne 28. septembra 2001, ki „potrjuje nujnost boja z vsemi sredstvi v skladu z Listino Združenih narodov zoper grožnje miru in mednarodni varnosti zaradi terorističnih dejanj“ in „zahteva, da države članice dopolnijo mednarodno sodelovanje s sprejetjem dodatnih ukrepov, da bi na svojem ozemlju z vsemi dopustnimi sredstvi preprečile financiranje in pripravo terorističnih dejanj“, sprejel Skupno stališče 2001/931 (glej uvodne izjave od 5 do 7 tega skupnega stališča), nato pa v skladu s tem skupnim stališčem Uredbo št. 2580/2001 (glej uvodne izjave 3, 5 in 6 te uredbe).

- 60 Drugič, glede mednarodnega prava, ki ga je navedla tožeča stranka, je treba navesti, da poleg tega, da lahko oboroženi spopad nedvomno vključuje dejanja, ki po svoji naravi pomenijo teroristična dejanja, mednarodno humanitarno pravo takšna dejanja izrecno opredeljuje kot „teroristična dejanja“, ki so v nasprotju s tem pravom.
- 61 Ženevska konvencija z dne 12. avgusta 1949 o zaščiti civilnih oseb v času vojne v členu 33 izrecno določa, da je vsakršen teroristični ukrep prepovedan. Prav tako dopolnilna protokola I in II z dne 8. junija 1977 k Ženevskim konvencijam z dne 12. avgusta 1949 o zaščiti žrtev mednarodnih in nemednarodnih oboroženih spopadov, ki poskušata zagotoviti boljše varstvo teh žrtev, določata, da so teroristična dejanja prepovedana kadarkoli in kjerkoli (člen 4(2) Dopolnilnega protokola II) in da so prepovedana nasilna dejanja ali grožnja z nasiljem, katerih glavni namen je ustrahovanje civilnega prebivalstva (člen 51(2) Dopolnilnega protokola I in člen 13(2) Dopolnilnega protokola II).
- 62 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je izvršitev terorističnih dejanj s strani udeleženk v oboroženem spopadu izrecno opredeljena v mednarodnem humanitarnem pravu in z njim kot taka prepovedana.
- 63 Poleg tega je treba dodati, da obstoj oboroženega spopada v smislu mednarodnega humanitarnega prava v primeru, da je v okviru tega napada storjeno teroristično dejanje, ne izključuje tega, da se poleg določb navedenega humanitarnega prava za kršitve vojnega prava uporabijo določbe mednarodnega prava, ki se nanašajo posebej na terorizem.
- 64 Tako Mednarodna konvencija o zatiranju financiranja terorizma, podpisana 9. decembra 1999 v New Yorku (v nadaljevanju: newyorška konvencija iz leta 1999), izrecno določa izvršitev terorističnih dejanj v okviru oboroženega spopada v smislu mednarodnega prava. V členu 2(1)(b) izrecno inkriminira „vsakršno dejanje, namenjeno pobijanju ali povzročitvi hudih telesnih poškodb civilistov ali drugih oseb, ki niso neposredno udeležene pri sovražnostih v okviru oboroženega spopada, če je to dejanje po svoji naravi ali v svojem okviru namenjeno ustrahovanju prebivalstva ali temu, da neko vlado ali mednarodno organizacijo prisili, da izvrši ali opusti neko dejanje“.
- 65 Ta konvencija potrjuje, da so tudi v oboroženem spopadu v smislu mednarodnega humanitarnega prava mogoča teroristična dejanja, ki jih je mogoče zatrete kot taka in ne samo kot vojna dejanja. Ta dejanja vključujejo tista, ki so namenjena pobijanju ali povzročitvi hudih telesnih poškodb civilistov.
- 66 Argument *a contrario*, ki ga je podala tožeča stranka in v skladu s katerim naj bi člen 2(1)(b) newyorške konvencije iz leta 1999 s področja uporabe te konvencije izključeval vsakršno dejanje, usmerjeno proti osebam, „ki so neposredno udeležene v sovražnostih v položaju oboroženega spopada“, nikakor ne omaje te ugotovitve.
- 67 Tožeča stranka torej napačno navaja, da pojma oboroženega spopada in terorizma po mednarodnem pravu nista združljiva.
- 68 Prav tako iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je morebitna okoliščina, da so teroristična dejanja izvršili „borci za svobodo“ ali osvobodilna gibanja, udeležena v oboroženem spopadu proti „zatiralni vladi“, neupoštevna. Takšna izjema od prepovedi terorističnih dejanj v oboroženih spopadih ne temelji ne na pravu Unije ne na mednarodnem pravu. Pravo Unije in mednarodno pravo pri obsodbi terorističnih dejanj ne razlikujeta glede na vrsto storilca dejanja in cilje, ki jim ta sledi.
- 69 Glede sklicevanja tožeče stranke na načelo nevmešavanja, ki naj bi ga Svet po njenem mnenju kršil s tem, da jo je uvrstil na seznam za zamrznitev sredstev, je treba navesti, da to načelo mednarodnega običajnega prava, ki se imenuje tudi načelo neposeganja, zagotavlja pravico vsake suverene države do izvrševanja lastnih zadev brez zunanjega vmešavanja in pomeni neizogibno posledico načela suverene enakosti držav (sodbi Meddržavnega sodišča vojaške in paravojaške dejavnosti v Nikaragvi in proti njej (Nikaragva proti Združenim državam Amerike) z dne 26. novembra 1984 o pristojnosti in dopustnosti, CIJ Recueil 1984, str. 392, točka 73, in z dne 27. junija 1986 o vsebini, CIJ Recueil 1986, str. 96,

točka 202). Kot navaja Svet, je to načelo določeno v korist suverenih držav in ne v korist skupin ali gibanj. Uvrstitev gibanja na seznam za zamrznitev sredstev – tudi če gre za osvobodilno gibanje – v oboroženem spopadu s suvereno državo zaradi vključenosti tega gibanja v terorizem v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, torej ne pomeni kršitve načela nevmešavanja.

- 70 Poleg tega argumenta tožeče stranke, da je vmešavanje Unije posledica diskriminatornega stališča Unije, da se omejevalni ukrepi sprejmejo le proti tožeči stranki, ne pa proti Demokratični socialistični republiki Šrilanki, ni mogoče sprejeti.
- 71 Zakonitost ukrepov, ki jih Svet na podlagi Skupnega stališča 2001/931 sprejme proti skupini, je namreč odvisna od tega, ali je ta institucija pri svojem odločanju spoštovala pogoje in zahteve, navedene v tem skupnem stališču, in ne od tega, ali bi druga stran morda lahko bila predmet omejevalnih ukrepov. Namen Skupnega stališča 2001/931 in njegovega izvajanja s strani Sveta ni ugotavljati, kdo v spopadu med državo in skupino ima prav in kdo nima, ampak boriti se proti terorizmu. V okviru tega ob upoštevanju širokega polja proste presoje, ki se Uniji priznava na področju vodenja zunanjih zadev Unije (glej v tem smislu sodbe z dne 28. oktobra 1982, Faust/Komisija, 52/81, Recueil, EU:C:1982:369, točka 27; z dne 16. junija 1998, Racke, C-162/96, Recueil, EU:C:1998:293, točka 52, in z dne 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., EU:C:2007:547, točka 40; sklep z dne 6. septembra 2011, Mugraby/Svet in Komisija, T-292/09, EU:T:2011:418, točka 60), za namene tega spora ni treba preučiti, ali bi bilo omejevalne ukrepe iz naslova prava Unije mogoče sprejeti proti Socialistični demokratični republiki Šrilanki. Tudi če bi Socialistična demokratična republika Šrilanka izvršila dejanja, ki jih je mogoče grajati in s katerimi bi bilo mogoče utemeljiti ukrepanje Unije, je vsekakor treba navesti, da se mora načelo enakega obravnavanja ujemati z načelom zakonitosti, po katerem se nihče ne more v svojo korist sklicevati na nezakonitost, storjeno v korist drugih (sodbi z dne 9. julija 2009, Melli Bank/Svet, T-246/08 in T-332/08, ZOdl., EU:T:2009:266, točka 75, in z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, ZOdl., EU:T:2009:401, točki 56 in 59).
- 72 Prav tako se tožeča stranka pri nasprotovanju uporabi Uredbe št. 2580/2001 za teroristična dejanja, storjena v okviru oboroženega napada, napačno sklicuje na Okvirni sklep Sveta 2002/475/PNZ z dne 13. junija 2002 o boju proti terorizmu (UL L 164, str. 3) in, natančneje, njegovo uvodno izjavo 11, v skladu s katero ta sporazum „ne velja za ukrepe oboroženih sil v času oboroženih spopadov, ki jih ureja mednarodno humanitarno pravo v smislu teh pojmov v okviru omenjenega prava, in za ukrepe oboroženih sil države, ki se izvršujejo po uradni dolžnosti, v kolikor jih urejajo druga pravila mednarodnega prava“. Tožeča stranka dodaja, da je Okvirni sklep 2002/475 spremljala izjava Sveta, ki je iz njegovega področja uporabe izrecno izključevala oboroženi upor, kakršnega so vodila številna evropska osvobodilna gibanja med drugo svetovno vojno.
- 73 Na eni strani Uredba št. 2580/2001 ni bila sprejeta v skladu z Okvirnim sklepom 2002/475, ki zadeva kazensko pravo, ampak v skladu s Skupnim stališčem 2001/931. Okvirni sklep 2002/475 torej ne more opredeljevati obsega Uredbe št. 2580/2001.
- 74 Na drugi strani Skupno stališče 2001/931 – tako kot Resolucija 1373 (2001) Varnostnega sveta, ki se s tem stališčem izvaja na ravni Unije – ne vsebuje nobene določbe, primerljive uvodni izjavi 11 Okvirnega sklepa 2002/475.
- 75 Iz tega izhaja, da sklicevanje tožeče stranke na Okvirni sklep 2002/475 in na izjavo Sveta, ki ga je spremljala, ni upoštevno.
- 76 Poleg tega je treba v skladu z navedbami Komisije šteti, da je to, da v Skupnem stališču 2001/931 ni uvodne izjave, primerljive uvodni izjavi 11 Okvirnega sklepa 2002/475, razlagati kvečjemu kot izražanje volje Sveta, da ne določi nobene izjeme od uporabe določb Unije, ko gre za preprečevanje terorizma z bojem proti njegovemu financiranju. Ta neobstoj izjeme je v skladu z newyorško konvencijo iz leta 1999, ki tudi sama ne vsebuje nobene določbe, podobne tisti, ki jo vsebuje uvodna izjava 11 Okvirnega sklepa 2002/475.

- 77 Glede sklicevanja tožeče stranke na Priporočilo Evropskega parlamenta o vlogi Unije v boju proti terorizmu (2001/2016 (INI)) (UL 2002, C 72 E, str. 135) je treba navesti, da gre za sklicevanje na dokument, ki ni zavezujoč. Poleg tega ta dokument ne upravičuje izvršitve terorističnih dejanj s strani osvobodilnih gibanj. V eni od uvodnih izjav tega priporočila se Parlament omejuje na razlikovanje med terorističnimi dejanji, storjenimi v Uniji – katere države članice so pravne države – in „uporniškimi dejanji v tretjih državah zoper državne strukture, ki se same zatekajo k terorističnim metodam“.
- 78 Sklicevanje tožeče stranke na člen 6(5) Dopolnilnega protokola II k Ženevskim konvencijam z dne 12. avgusta 1949 (glej točko 61 zgoraj) je neupoštevno. Ta določba, v skladu s katero si morajo „[p]o prenehanju [notranjih] nasprotovanj [...] organi na oblasti prizadevati, da osebi, ki je sodelovala v oboroženih spopadih, zagotovijo čim večjo amnestijo“, se namreč nanaša na kazenski pregon, ki ga zadevna vlada lahko začne med drugim proti članom oboroženih skupin, ki se z orožjem bojujejo proti njej, medtem ko se Uredba št. 2580/2001 ne nanaša na začetek takšnega pregona in uvedbo kazenskih sankcij, ampak na sprejetje preventivnih ukrepov s strani Unije na področju terorizma.
- 79 Glede izraza „so opredeljena kot kršitev nacionalnega prava“ iz člena 1(3) Skupnega stališča 2001/931, to je izraza, na podlagi katerega tožeča stranka sklepa, da Unija v svojem skupnem stališču priznava imuniteto pred uporabo ukrepov zamrznitve sredstev v primeru zakonitih vojnih dejanj, je treba ugotoviti, da se ta izraz dejansko nanaša na imuniteto borcev v oboroženih spopadih za zakonita vojna dejanja, to je imuniteto, ki je v dopolnilnih protokolih I in II (glej točko 61 zgoraj) opredeljena tako: nihče ne sme biti obsojen zaradi izvršitve ali opustitve, za katero v času, ko je bila storjena, nacionalno ali mednarodno pravo ni določalo, da je kazniva (člen 75(4)(c) Dodatnega protokola I in člen 6(2)(c) Dodatnega protokola II).
- 80 Zapis tega izraza v Skupnem stališču 2001/931 torej ne spremeni tega, da se Uredba št. 2580/2001 uporablja za teroristična dejanja, ki – če so storjena v okviru oboroženih spopadov – še vedno pomenijo nezakonita vojna dejanja.
- 81 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da se – v nasprotju s trditvami tožeče stranke – Uredba št. 2580/2001 uporablja za teroristična dejanja, storjena v okviru oboroženih spopadov.
- 82 Tožeča stranka se torej ne more sklicevati na obstoj domnevnega oboroženega spopada, v katerem naj bi nasprotovala šrilanški vladi, da bi izključila, da se Skupno stališče 2001/931 lahko uporabi zanjo za morebitna teroristična dejanja, ki naj bi jih izvršila v tem okviru.
- 83 Ta tožbeni razlog je zato treba zavriniti.

Tretji tožbeni razlog: neobstoj odločbe pristojnega organa

Trditve strank

- 84 Tožeča stranka navaja, da obrazložitev izpodbijanih uredb s seznamom napadov, ki se ji očitajo, napotuje na britanske in indijske odločbe. Trdi, da nobeden od teh elementov obrazložitve ne more pomeniti odločbe pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 85 Prvič, glede seznama napadov, ki se očitajo tožeči stranki, naj bi bilo jasno, da ne gre za odločbo pristojnega organa. Vendar naj to ne bi vplivalo na ugotovitev, da ta seznam in očitki, ki jih vsebuje, niso podprti in torej ne morejo biti podlaga za ohranitev imena tožeče stranke na seznamu za zamrznitev sredstev.

- 86 Drugič, britanske odločbe, navedene v obrazložitvi izpodbijanih uredb, naj ne bi bile odločbe pristojnih organov. Ker te odločbe ne vsebujejo kazni za upoštevana dejanja v okviru Skupnega stališča 2001/931, naj bi lahko bile pravni temelj le, če bi se nanašale na začetek preiskave ali kazenskega pregona in če bi temeljile na resnih in verodostojnih dokazih ali indicijah. To pa naj ne bi veljalo za britanske odločbe o uvrstitvi tožeče stranke med teroriste in o zamrznitvi sredstev, ki naj bi bile prej upravne kot kazenske. Le odločbe, ki so izdane v okviru kazenskih postopkov, naj bi se lahko uporabile za podlago sklepa o uvrstitvi na seznam za zamrznitev sredstev. Edini primer odločb, ki niso kazenske, a naj bi jih bilo mogoče sprejeti kot podlago za uvrstitev na seznam za zamrznitev sredstev, naj bi bili sklepi Varnostnega sveta, navedeni v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931.
- 87 Tožeča stranka dodaja, da zadevni britanski organi niso pristojni organi, saj nobeden od njih ni sodni organ, in to kljub temu, da naj bi v Združenem kraljestvu obstajali sodni organi, ki so pristojni za področje, ki ga pokriva člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931.
- 88 Podredno, če bi Splošno sodišče ugotovilo, da britanske odločbe pomenijo začetek preiskave ali kazenskega pregona oziroma obsodbo za teroristično dejanje, tožeča stranka navaja, da te odločbe ne temeljijo na resnih in verodostojnih dokazih ali indicijah. V zvezi s tem naj v obrazložitvi izpodbijanih uredb ne bi bilo navedeno, kaj je podlaga za te britanske odločbe. Tožeča stranka pripominja, da njena uvrstitev s strani britanskih organov ni bila individualna, ampak „kolektivna“ z dvajsetimi drugimi skupinami.
- 89 Tretjič, tožeča stranka glede indijskih odločb v bistvu navaja, da se ob upoštevanju načela lojalnega sodelovanja le odločbe nacionalnega organa države članice lahko štejejo za odločbe pristojnih organov, z izjemo sklepov Varnostnega sveta. Drugačna presoja naj bi omajala sankcijski sistem Unije s „spodkopavanjem“ glavne vloge držav članic in bi Svet vodila k temu, da bi zaupal informacijam tretjih držav, ki niso zavezane načelu lojalnega sodelovanja, in ne bi smel sklepati, da sklepi spoštujejo predpise Unije glede varstva pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva.
- 90 Podredno, če bi Splošno sodišče presodilo, da se Svet lahko opre na odločbo organa tretje države, tožeča stranka trdi, da zadevnih indijskih odločb ni mogoče šteti za odločbe pristojnih organov. Tako kot britanske odločbe, naj tudi te ne bi pomenile ne začetka preiskave, ne kazenskega pregona in ne obsodbe, obstajala pa naj bi indijska sodišča, pristojna za področje terorizma.
- 91 Poleg tega – čeprav naj bi indijsko pravo določalo, da je treba vsako združenje, ki je razglašeno za nezakonito, napotiti pred sodišče, da to odloči o utemeljenosti te ugotovitve – tožeča stranka takega napotila nikoli ni prejela, in v obrazložitvi sklepov Unije o ohranitvi tožeče stranke na seznamu za zamrznitev sredstev ni bilo navedenega nič glede tega, prav tako pa ne kak drug element, ki bi upravičil, da so ugotovitve indijske vlade odločbe, ki jih je sprejel pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 92 Še bolj podredno, če bi Splošno sodišče menilo, da se indijske odločbe enakovredne začetku preiskave ali kazenskemu pregonu oziroma obsodbi za teroristično dejanje, tožeča stranka trdi, da te odločbe ne temeljijo na resnih in verodostojnih dokazih ali indicijah. V zvezi s tem v obrazložitvi izpodbijanih sklepov nikjer ni navedeno, kaj je podlaga teh indijskih odločb. Svet naj ne bi mogel le navesti odločb nacionalnih organov, ne da bi zagotovil, da gre za odločbe v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. To naj bi bilo še toliko bolj nujno, ker gre za odločbo države, ki ni članica Unije.
- 93 Nazadnje, indijskih organov naj ne bi bilo mogoče šteti za zanesljiv vir informacij, saj naj bi zavzeli „pristransko stališče“ v spopadu med tožečo stranko in šrilanško vlado.
- 94 Tožeča stranka trdi, da se z argumentom obrambe, da bi morala pred nacionalnimi sodišči izpodbijati dejstva, navedena v obrazložitvi sklepov o ohranitvi tožeče stranke na seznamu za zamrznitev sredstev, ne upošteva tega, da Svet sam ne navaja, kako so v navedenih nacionalnih odločbah upoštevana navedena dejstva in zakaj se jih pripisuje tožeči stranki. Argument, da Svetu ni treba predložiti

datnega dokaza, ker je ukrep Unije upraven in ne kazenski, naj ne bi bil utemeljen. Poleg tega naj tožeča stranka ne bi bila zavezana vlagati tožbe v vsakem od nacionalnih pravnih redov, v katerih so bile sprejete odločbe, na katere Svet opira svoj sklep.

- 95 Svet ob podpori intervenientk izpodbija trditve tožeče stranke.
- 96 Glede seznama napadov, povzetega v obrazložitvi sklepov o ohranitvi tožeče stranke na seznamu zamrznitve sredstev, Svet nasprotuje temu, da bi moral predložiti dodatne dokaze v zvezi s pripisom teh dejanj tožeči stranki. Svet trdi, da če tožeča stranka želi izpodbijati vsebino dejstev, ki se ji očitajo, mora to storiti pred nacionalnimi sodišči držav, ki so sprva sprejele ukrepe proti njej.
- 97 Svet glede britanskih odločb preroka argument, da te ne pomenijo odločb pristojnih organov, ker naj ne bi pomenile začetka preiskave oziroma kazenskega pregona ali ker naj ne bi temeljile na resnih oziroma verodostojnih dokazih ali indicijah. Prav tako preroka argument, da zadevni britanski organi niso sodni organi. Trdi, da Skupno stališče 2001/931 ne zahteva, da mora biti nacionalna odločba kazenska. Glede presoje dokazov in indicev, ki so bili podlaga za nacionalno odločbo, naj bi načelo lojalnega sodelovanja pomenilo obveznost Sveta, da kolikor mogoče upošteva presojo pristojnega nacionalnega organa, pri čemer je najpomembnejše vodilo za Svet dojemanje nacionalnega organa in njegova ocena tveganja, da bi se ob neobstoju ukrepa zamrznitve sredstev zadevna sredstva lahko uporabila za financiranje terorizma. Okoliščina, da je nacionalni organ upravni in ne sodni organ, naj ne bi bila odločilna.
- 98 Natančneje, glede odločbe Secretary of State for the Home Department (ministrstvo za notranje zadeve, Združeno kraljestvo, v nadaljevanju: Home Secretary) z dne 29. marca 2001 Svet opozarja, da je Splošno sodišče že presodilo, da je šlo za odločbo pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931. Svet opozarja, da je Home Secretary to odločbo sprejel na podlagi člena 3(3)(a) UK Terrorism Act 2000, ki mu daje pristojnost, da po odobritvi parlamenta preganja katerokoli organizacijo, za katero meni, da je „vpletena v terorizem“.
- 99 Že sama ta odločba Home Secretary naj bi zadostovala za utemeljitev sklepov Sveta, ne da bi bilo treba preučiti odločbo UK Treasury (ministrstvo za finance, Združeno kraljestvo, v nadaljevanju: UK Treasury) z dne 6. decembra 2001 o zamrznitvi sredstev, to je odločbo, ki je bila navedena v obrazložitvi z dne 15. novembra 2010, na kateri je temeljila Izvedbena uredba št. 83/2011, nato pa je bila izpuščena, saj v Združenem kraljestvu ni veljala več nobena ločena odločba o zamrznitvi sredstev. Svet navaja, da je bila vsebina te odločbe nato povzeta v poznejši odločbi z dne 7. oktobra 2009, ki je imela enako naravo in enake učinke zamrznitve sredstev in se je štela – tako kot odločba Home Secretary – za odločbo pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 100 Glede odločbe, ki jo je indijska vlada leta 1992 sprejela na podlagi indijskega Unlawful Activities Act (zakon o nezakonitih dejavnostih) iz leta 1967, kakor je bila dopolnjen leta 2004, Svet zatrjuje, da je pristojen za sprejetje ukrepov zamrznitve sredstev na podlagi odločb, ki jih sprejmejo pristojni organi tretje države, in to bodisi na predlog države članice, ki ga je v tem smislu podala po prvem preizkusu zadevnega primera, bodisi na predlog zadevne tretje države same. Svet navaja, da se pri tem prepriča, da so bile zadevne odločbe sprejete ob spoštovanju temeljnih načel, ki urejajo varstvo človekovih pravic, pravne države, načelo domneve nedolžnosti, pravico do pravičnega sojenja in pravico, da nisi dvakrat sojen ali kaznovan za isto kaznivo dejanje. Tako naj bi bilo v obravnavanem primeru.
- 101 Svet v dupliki glede britanskih odločb navaja, da se je skliceval na podatke, navedene v intervencijski vlogi Združenega kraljestva, pri čemer v bistvu vztraja pri svojem stališču. Dodaja, da se je seznanil s temi podatki, v skladu s katerimi je bila tožeča stranka neprekinjeno predmet ukrepov pregona s strani indijskih organov: zadnja veljavna odločba naj bi začela veljati 14. maja 2010 za dve leti in naj bi bila potrjena s sodno odločbo 12. novembra 2010. Tožeča stranka naj bi bila torej v Indiji še naprej navedena na seznamu kot teroristična organizacija.

102 Združeno kraljestvo v predlogu za intervencijo trdi, da odločbi Home Secretary in UK Treasury očitno izpolnjujeta pogoje, potrebne za opredelitev odločb kot odločb pristojnih organov. Združeno kraljestvo se glede indijske odločbe pridružuje stališču Sveta, in sicer da jo je treba opredeliti kot odločbo pristojnega organa.

Presoja Splošnega sodišča

103 Poleg prvega očitka, ki je pravilen in v skladu s katerim seznam dejstev, ki je na začetku obrazložitve izpodbijanih uredb, ne pomeni odločbe pristojnega organa, tožeča stranka navaja, da britanske in indijske odločbe, navedene v obrazložitvi izpodbijanih uredb, niso odločbe pristojnih organov v smislu člena 1(4), drugi pododstavek, Skupnega stališča 2001/931.

104 Splošni ugovor, da zadevni britanski in indijski organi niso pristojni organi, ker naj ne bi bili sodni organi, medtem ko v tej državi obstajajo sodni organi, pristojni za področje terorizma, je treba zavrniti iz naslednjih razlogov.

105 Splošno sodišče je že v primeru odločbe nizozemskega upravnega organa (odlok o sankcijah (Sanctieregeling) na področju terorizma, ki sta ga sprejeli nizozemski ministrstvi za zunanje zadeve in finance) imelo priložnost presoditi o tem, da okoliščina, da ta odločba pomeni upravno odločbo in ne sodne, sama po sebi ni odločujoča, saj samo besedilo člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 izrecno določa, da se organ, ki ni sodni, prav tako lahko šteje za pristojni organ v smislu te določbe (sodba z dne 9. septembra 2010, Al-Aqsa/Svet, T-348/07, ZOdl., EU:T:2010:373, točka 88, v nadaljevanju: sodba Al-Aqsa T-348/07). Sodišče je v sodbi, s katero je odločilo o pritožbi zoper zgoraj navedeno sodbo Al-Aqsa T-348/07 (EU:T:2010:373), v bistvu potrdilo, da bi se lahko Sanctieregeling štel za odločbo pristojnega organa (sodba z dne 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Svet, C-539/10 P in C-550/10 P, ZOdl., EU:C:2012:711, točke od 66 do 77, v nadaljevanju: sodba Al-Aqsa C-539/10 P).

106 Splošno sodišče je v prej izdani sodbi v zvezi z odločbo Home Secretary štelo, da ta odločba glede upoštevne nacionalne zakonodaje res pomeni odločbo pristojnega nacionalnega organa, ki ustreza opredelitvi iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 (sodba z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet, T-256/07, ZOdl., EU:T:2008:461, točki 144 in 145, zadnji stavek, v nadaljevanju: sodba PMOI T-256/07; glej tudi v tem smislu zgoraj v točki 105 navedeno sodbo Al-Aqsa T-348/07, EU:T:2010:373, točka 89, *in fine*).

107 Čeprav je torej iz člena 1(4), drugi pododstavek, Skupnega stališča 2001/931 razvidna preferenca za odločbe sodnih organov, pa člen nikjer ne izključuje upoštevanja odločb upravnih organov, če so ti na eni strani po nacionalnem pravu dejansko pristojni za sprejetje omejevalnih odločb zoper združenja, ki so vpletena v terorizem, in če se na drugi strani ti organi, čeprav so le upravni, lahko štejejo za „enakovredne“ sodnim organom.

108 Okoliščina, ki jo navaja tožeča stranka, da imajo britanska in indijska sodišča pristojnosti na področju zatiranja terorizma, torej ne pomeni, da Svet ne bi smel upoštevati odločb nacionalnih upravnih organov, pristojnih za sprejetje omejevalnih ukrepov na področju terorizma.

109 V zvezi s tem je treba navesti, da tožeča stranka ne zatrjuje, da so bile odločbe, ki so jih sprejeli zadevni britanski in indijski organi, sprejete s strani organov, ki v skladu z nacionalnim pravom zadevnih držav za to niso pristojni.

110 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je splošni ugovor tožeče stranke (glej točko 104 zgoraj) treba zavrniti.

111 Tožeča stranka poleg tega trdi, da ker nacionalne odločbe, navedene v obrazložitvi izpodbijanih uredb, ne vključujejo obsodbe, bi lahko bile pravna podlaga le, če bi se nanašale na začetek preiskave ali kazenskega pregona in bi temeljile na resnih in verodostojnih dokazih ali indicijah. V nacionalnih

odločbah, ki naj bi bile prej upravne kot kazenske in se nanašajo na uvrstitev tožeče stranke med teroriste in zamrznitev sredstev, pa naj ne bi bilo tako. Le odločbe, ki spadajo v okvir kazenskih postopkov, naj bi bilo mogoče uporabiti za podlago sklepa o uvrstitvi na seznam za zamrznitev sredstev. Edini primer odločb, ki niso kazenske, a jih je mogoče sprejeti kot podlago za uvrstitev na seznam za zamrznitev sredstev, naj bi bili sklepi Varnostnega sveta, navedeni v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

- 112 Tožeča stranka s temi argumenti v bistvu trdi, da edino kazenske odločbe lahko pomenijo odločbe pristojnih organov v smislu Skupnega stališča 2001/931. Poleg tega sugerira, da zgolj odločbe o uvrstitvi na seznam ne morejo zadostovati.
- 113 Opozoriti je treba, da Skupno stališče 2001/931 ne zahteva, da odločba pristojnega organa spada v okvir kazenskega postopka *stricto sensu*, čeprav je to najpogosteje tako. Glede na cilje, ki se jim s Skupnim stališčem 2001/931 sledi v okviru izvajanja Resolucije Varnostnega sveta 1373 (2001), mora biti predmet zadevnega nacionalnega postopka kljub temu boj proti terorizmu v širšem pomenu. Ta presoja, ki jo je Splošno sodišče opravilo v zgoraj v točki 105 navedeni sodbi Al-Aqsa T-348/07 (EU:T:2010:373, točki 98 in 100), je bila v bistvu potrjena v zgoraj v točki 105 navedeni sodbi Al-Aqsa C-539/10 P (EU:C:2012:711, točka 70), saj je Sodišče presodilo, da varstvo zadevnih oseb ni ogroženo, če odločba, ki jo je sprejel nacionalni organ, ne spada v okvir postopka, s katerim se želi naložiti kazenske sankcije, ampak postopka, katerega cilj so preventivni ukrepi.
- 114 Splošno sodišče je presodilo tudi, da mora biti odločitev o „začetku preiskave ali kazenskega pregona“, zato da bi se Svet lahko veljavno skliceval nanjo, sprejeta v okviru nacionalnega postopka, katerega neposreden in bistveni namen je naložitev preventivnih ali restriktivnih ukrepov zoper zadevno osebo, skupino ali subjekt na podlagi boja proti terorizmu in zaradi vpletenosti v terorizem. Splošno sodišče je pojasnilo, da te zahteve ne izpolnjuje odločitev nacionalnega sodnega organa, ki v okviru spora, ki se na primer nanaša na državljanske pravice in obveznosti, le podredno in posredno odloča o morebitni vpletenosti zadevne osebe, skupine ali subjekta v tako dejavnost (sodba z dne 30. septembra 2009, Sison/Svet, T-341/07, ZOdl., EU:T:2009:372, točka 111, v nadaljevanju: sodba Sison T-341/07).
- 115 V obravnavani zadevi je treba navesti, da čeprav odločbe, ki so jih sprejeli britanski (in sicer Home Secretary in UK Treasury) in indijski organi, strogo gledano dejansko ne pomenijo odločb „o začetku preiskave ali kazenskega pregona za teroristično dejanje“, ali „obsodb za taka dejanja“ v strogem kazenskem pomenu tega pojma, te odločbe vseeno pomenijo prepoved delovanja tožeče stranke v Združenem kraljestvu in zamrznitev sredstev, ter preganjanje tožeče stranke v Indiji, in torej jasno spadajo v okvir nacionalnih postopkov, ki se primarno nanašajo na naložitev preventivnih ali represivnih ukrepov proti tožeči stranki iz naslova boja proti terorizmu.
- 116 To pomeni – v nasprotju s tem, kar navaja tožeča stranka – da sama okoliščina, da nacionalne odločbe iz postopka v glavni stvari ne ustrezajo natančno besedilu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, nikakor ne omogoča sklepati, da je Svet ne bi smel upoštevati.
- 117 Tožeča stranka torej napačno zatrjuje, da so edini primer odločb, ki niso kazenske, a jih je mogoče sprejeti kot podlago za uvrstitev na seznam za zamrznitev sredstev, sklepi Varnostnega sveta, navedeni v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Namen zadnjega stavka člena 1(4), prvi pododstavek, tega skupnega stališča je le dati Svetu možnost dodatnih označb poleg tistih, ki jih lahko opravi na podlagi odločb nacionalnih pristojnih organov.
- 118 Dejavnost zadevnih upravnih organov na koncu res vodi do uvrstitve na seznam. Vendar ta okoliščina sama po sebi ne pomeni, da ti organi niso opravili posamične presoje glede vsake zadevne skupine, preden so jo uvrstili na te sezname, niti da so te presoje nujno arbitrarne ali neutemeljene. Ni torej pomembno to, ali dejavnost zadevnega organa vodi do uvrstitve na seznam oseb, skupin ali subjektov, ki so vpleteni v terorizem, ampak to, ali se ta dejavnost opravlja z zadostnimi jamstvi, ki Svetu omogočajo, da se nanjo oprejo kot na podlago za svoj sklep o uvrstitvi na seznam.

- 119 Ob tem in prek splošnih očitkov, ki so preučeni zgoraj, je treba ugotoviti, ali je upravne organe v postopku v glavni stvari, torej Home Secretary in UK Treasury na eni strani in indijsko vlado na drugi, dejansko mogoče šteti za pristojne organe v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 120 Najprej, glede Home Secretary je treba opozoriti, da je Splošno sodišče že imelo priložnost presoditi, da je ta upravni organ glede na upošteveno nacionalno zakonodajo pristojni organ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 (zgoraj v točki 106 navedena sodba PMOI T-256/07, EU:T:2008:461, točka 144).
- 121 Tožeča stranka poleg splošnih argumentov, ki jih je Splošno sodišče že navedlo in zavrnilo (glej točke od 104 do 118 zgoraj), ne navaja nobenega nasprotnega argumenta, razen tega, da je bila kot teroristična organizacija v Združenem kraljestvu na seznam uvrščena sočasno z dvajsetimi drugimi skupinami in da spodnji dom parlamenta Združenega kraljestva ni imel druge možnosti, kot da bodisi v celoti sprejme bodisi zavrne seznam, ki mu ga je predložil Home Secretary, ne da bi mogel vsako organizacijo posamično obravnavati.
- 122 Vendar iz povzetka razprav v spodnjem domu z dne 13. marca 2001, ki ga je predložila tožeča stranka, v zvezi z osnutkom sklepa, ki mu ga je Home Secretary 28. februarja 2001 predložil v potrditev, ne izhaja, da spodnji dom ne bi imel možnosti posamično preučiti položaja vsake od organizacij, navedenih v tem osnutku sklepa. Po eni strani so vsi člani spodnjega doma prejeli povzetek dejstev glede vsake organizacije, ki je bila navedena na seznamu osnutka sklepa, kar izkazuje možnost posamične preučitve s strani spodnjega doma. Po drugi strani so se razprave v spodnjem domu dejansko lahko nanašale na posamične organizacije, zlasti kar zadeva „Revolucionarno organizacijo 17. november“. Nazadnje, okoliščina, da so bili ukrepi, ki so bili spodnjemu domu predloženi v potrditev, predloženi v obliki enotnega sklepa in da ni bilo toliko sklepov, kot je bilo posameznih organizacij, ni vplivala na možnost dejanskega posamičnega preizkusa, saj je spodnji dom vsekakor imel možnost zavrnitve osnutka sklepa.
- 123 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da opredelitev Home Secretary kot pristojnega organa ni ovržena z argumenti tožeče stranke.
- 124 Dalje, enako velja za UK Treasury, organ, na katerega se Svet poleg tega sklicuje le v obrazložitvi Izvedbene uredbe št. 83/2011, v poznejših uredbah pa ne več. Tožeča stranka v predloženih tožbah poleg splošnih argumentov, navedenih v točkah od 104 do 118 zgoraj, ki jih je Splošno sodišče že zavrnilo, pravzaprav ne podaja nobenih posebnih ugovorov glede opredelitve UK Treasury kot pristojnega organa.
- 125 Nazadnje, tožeča stranka glede indijske vlade – nasprotno – navaja obrazložene argumente. Primarno meni, da ob upoštevanju načela lojalnega sodelovanja, ki naj bi obstajalo le med Unijo in državami članicami, organa tretje države ni mogoče šteti za pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 126 Ta načelni argument, da organa tretje države ni mogoče šteti za pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931, je treba zavrniti iz spodnjih razlogov.
- 127 Prvič, iz uvodnih izjav 5 in 7 Skupnega stališča 2001/931 je razvidno, da je bilo sprejeto v okviru in z namenom izvajanja Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta, to je resolucije, s katero je Varnostni svet odločil, da „morajo vse države sprejeti zelene ukrepe za preprečitev terorističnih dejanj, zlasti z zagotovitvijo zgodnjega obveščanja s strani drugih držav z izmenjavo informacij“ (točka 2(b) Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta), in si „vzajemno kar najbolj pomagati pri kazenskih preiskavah in drugih postopkih v zvezi s financiranjem terorističnih dejanj ali podpiranjem teh dejanj, vključno s pomočjo pri pridobivanju dokazov, ki bi jih imele in ki bi bili potrebni za postopek“ (točka 2(f) Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta). Varnostni svet je v resoluciji tudi pozval „vse

države k izmenjavi informacij v skladu z mednarodnim in nacionalnim pravom in k sodelovanju na upravnem in sodnem področju, da bi se preprečila teroristična dejanja“ (točka 3(b) Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta).

- 128 Opozoriti pa je treba, kot je presodilo Sodišče, da čeprav mora Unija zaradi sprejetja skupnega stališča v okviru Pogodbe sprejeti ukrepe, ki jih to skupno stališče nalaga, pa ta obveznost, kadar gre za izvajanje resolucije Varnostnega sveta, sprejete na podlagi poglavja VII Ustanovne listine Združenih narodov, vključuje, da Unija pri določanju teh ukrepov primerno upošteva besedilo in cilje zadevne resolucije ter upoštevnosti obveznosti, ki izhajajo iz Ustanovne listine Združenih narodov in se nanašajo na takšno izvajanje (sodba z dne 3. septembra 2008, Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., EU:C:2008:461, točka 296; glej tudi sodbo z dne 13. marca 2012, Melli Bank/Svet, C-380/09 P, ZOdl., EU:C:2012:137, točka 55).
- 129 Ob upoštevanju tako ciljev Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta, ki se nanašajo na okrepitev boja proti terorizmu na svetovni ravni prek sistematičnega in tesnega sodelovanja vseh držav, kot tega, da je bilo Skupno stališče 2001/931 sprejeto za izvajanje te resolucije, je trditev tožeče stranke, ki je podana kljub temu, da to skupno stališče *a priori* ne vsebuje nobenih omejitev glede nacionalnega izvora pristojnih organov, v neskladju tako z besedilom kot s ciljem tega skupnega stališča in s tem nasprotuje izvajanju resolucije Varnostnega sveta na ravni Unije.
- 130 Poleg tega je treba navesti, da je v uvodni izjavi 6 Uredbe št. 2580/2001 navedeno, da je „[t]a uredba [...] ukrep, potreben na ravni Skupnosti in komplementaren z upravnimi in sodnimi postopki, ki veljajo za teroristične organizacije v Evropski uniji in tretjih državah“.
- 131 Drugič, ugotoviti je treba, da argument tožeče stranke temelji na napačnem dojemanju delovanja načela lojalnega sodelovanja v okviru sistema, ustvarjenega s Skupnim stališčem 2001/931, in sprejetja omejevalnih ukrepov s strani Sveta.
- 132 V skladu s členom 4(3) PEU so razmerja med državami članicami in institucijami Unije urejena na podlagi vzajemne dolžnosti lojalnega sodelovanja (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točka 94).
- 133 Kot izhaja iz sodne prakse, načelo lojalnega sodelovanja v okviru uporabe člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 za Svet pomeni obveznost, da se kolikor mogoče opre na presojo pristojnega nacionalnega organa zadevne države članice, vsaj če gre za sodni organ in zlasti v zvezi z obstojem „resnih in verodostojnih dokazov oziroma indicev“, na katerih temelji odločba tega organa (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točka 95).
- 134 To načelo se torej v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, ne nanaša na vprašanje opredelitve nacionalnega organa kot pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931, ampak le na obseg obveznosti Sveta glede odločb takšnega organa, kadar je to organ neke države članice.
- 135 Okoliščina, sicer pravilna, da načelo lojalnega sodelovanja velja samo za razmerja med Unijo in državami članicami, torej nima za posledico, da organa tretje države ni mogoče šteti za pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931 in da se Svet po potrebi ne bi smel opreti na presojo tega organa.
- 136 Iz zgornjih ugotovitev je razvidno, da je argument, ki ga tožeča stranka primarno navaja, da neobstoj možnosti uporabe načela lojalnega sodelovanja v razmerjih med Unijo in tretjimi državami načeloma prepoveduje opredelitev organa tretje države kot pristojni organ, je treba zavriniti. Cilj Skupnega stališča 2001/931 namreč vodi k nasprotni ugotovitvi.
- 137 Dejstvo pa je, kot je Splošno sodišče sklepalo na podlagi določb Skupnega stališča 2001/931, da ker je učinek mehanizma, vzpostavljenega s tem skupnim stališčem, ta, da Svetu omogoča, da neko osebo uvrsti na seznam za zamrznitev sredstev na podlagi odločbe, ki jo je sprejel nacionalni organ,

preverjanje obstoja odločbe nacionalnega organa, ki je skladna z opredelitvijo iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, pomeni bistveni predpogoj za to, da Svet sprejme lastni sklep o zamrznitvi sredstev (glej v tem smislu zgoraj v točki 114 navedeno sodbo Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točka 93).

- 138 Ta pogoj, ki ga je Splošno sodišče določilo v zvezi z odločbami ki jih sprejmejo organi držav članic Unije, se zdi še pomembnejši v primeru odločb, ki jih sprejmejo tretje države. Drugače od držav članic namreč številnih tretjih držav ne zavezujejo obveznosti iz Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950, in nobene od njih ne zavezujejo določbe Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.
- 139 Svet torej mora, preden se opre na odločbo organa tretje države, skrbno preveriti, ali upoštevna ureditev te države zagotavlja varstvo pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva, ki sta enakovredni temu jamstvu na ravni Unije. Poleg tega ne smejo obstajati elementi, ki bi kazali na to, da tretja država v praksi krši to ureditev. V tem primeru namreč obstoj ureditve, ki uradno ustreza zgoraj navedenim pogojem, vendarle ne bi omogočal ugotovitve, da gre za pristojni organ v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 140 Dodati je treba, da kadar raven varstva, ki jo zagotavlja ureditev tretje države, in raven varstva, ki se zagotavlja na ravni Unije, nista enakovredni, to, da se nacionalnemu organu tretje države prizna lastnost pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931, pomeni razlikovanje v obravnavanju oseb, na katere se nanašajo ukrepi Unije o zamrznitvi sredstev, glede na to, ali so nacionalne odločbe, na katerih temeljijo ti ukrepi, izdali organi tretjih držav ali organi držav članic.
- 141 Ugotoviti pa je treba, kot tožeča stranka, da obrazložitev izpodbijanih uredb ne vključuje nobenega elementa, ki bi omogočal sklepati, da je Svet tako skrbno preveril raven jamstva pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva v indijski ureditvi. Ti razlogi so v izvedbenih uredbah od št. 83/2011 do št. 125/2014 omejeni na te ugotovitve:

„V zvezi z izvršitvijo terorističnih dejanj in udeležbo [LTTE] pri terorističnih dejanjih je indijska vlada leta 1992 prepovedala LTTE na podlagi Unlawful Activities Act 1967 [(zakon o nezakonitih dejavnostih iz leta 1967)] in jo nato vključila na seznam terorističnih organizacij, navedenih v prilogi Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [(zakon (sprememba zakona) o preprečevanju nezakonitih dejavnosti iz leta 2004)].

Odločbe, ki so bile sprejete v zvezi z [LTTE], so bile torej sprejete s strani pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.“

- 142 Nasprotno je v primeru britanskih organov, ki so organi države članice Unije, Svet po navedbi ureditve, ki se uporablja, skrbno ugotovil, da so bile odločbe teh organov predmet rednih pregledov s strani nacionalne komisije (peta alineja obrazložitve različnih izpodbijanih uredb) oziroma sodnega nadzora (šesta alineja obrazložitve z dne 25. avgusta in 15. novembra 2010). Glede indijskih organov (tretja država) pa ni opravil nobene presoje stopenj varstva pravice do obrambe in sodnega varstva, ki ju zagotavlja indijska ureditev.
- 143 Svet je v zvezi s tem na obravnavi neprepičljivo navedel, da je neobstoj presoje ravni varstva glede indijskih organov posledica tega, da so se izpodbijane uredbe nanašale na preizkus in ne na prvotno uvrstitev na seznam, ki naj bi bila podrobneje obrazložena in odražala prvotno poglobljeno presojo indijske ureditve.
- 144 Prvič, ta navedba je v nasprotju s ponavljajočim vstavljanjem posebne obrazložitve glede britanskih organov v vseh zaporednih izpodbijanih uredbah. Drugič, Svet v utemeljitev svojega predloga ne podaja domnevno podrobnejše obrazložitve uredbe o prvotni uvrstitvi na seznam, niti ne zatrjuje – še manj pa dokazuje – da jih je sporočil tožeči stranki. Če bi se navedba Sveta izkazala za resnično, bi zato, ker bi to pomenilo, da je bila tožeči stranki posredovana nepopolna obrazložitev, iz tega izhajala

vsaj kršitev pravice do obrambe. Tretjič, spomniti je treba, da so ukrepi zamrznitve sredstev kljub svoji preventivni naravi ukrepi, ki lahko imajo zelo velik negativen vpliv na zadevne osebe in skupine (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, ZOdl., EU:C:2013:518, točka 132 in navedena sodna praksa). Zato morata tako sprejetje kot podaljšanje teh ukrepov temeljiti na dovolj trdni in izrecni obrazložitvi.

- 145 Kar zadeva Izvedbeno uredbo št. 790/2014, so razlogi za ohranitev na seznamu dopolnjeni z navedbami, da oddelka 36 in 37 Unlawful Activities Act 1967 vključujeta določbe za pritožbo in revizijo seznama in da odločbo o preganjanju LTTE kot nezakonitega združenja redno preizkuša ministrstvo Indije za notranje zadeve. Svet dodaja, da je bila zadnja revizija opravljena 14. maja 2012 in da je bila po reviziji, ki jo je opravilo sodišče, ustanovljeno v skladu z Unlawful Activities Act 1967, opredelitev LTTE 11. decembra 2012 potrjena s strani ministrstva Indije za notranje zadeve. Svet navaja, da so bile te odločbe razglašene z objavo v uradnem listu Indije.
- 146 Kar zadeva tretjo državo, mora Svet ob upoštevanju ugotovitev iz točk od 138 do 140 zgoraj predvsem skrbno preveriti, ali upoštevana ureditev tretje države zagotavlja takšno varstvo pravic do obrambe in do učinkovitega sodnega varstva, ki ustreza varstvu, ki se zagotavlja na ravni Unije. V okviru tega zgolj sklicevanje na oddelka zakonskih določb in na revizijo, ki jo redno opravlja ministrstvo za notranje zadeve, ne zadostuje za ugotovitev obstoja skrbnega preizkusa jamstev, ki jih zadevna tretja država zagotavlja glede varstva pravic do obrambe in učinkovitega sodnega varstva.
- 147 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da glede na obrazložitev izpodbijanih uredb ni mogoče šteti, da je Svet, preden je tožečo stranko obdržal na seznamu za zamrznitev sredstev, skrbno preveril, da ima zadevna tretja država ureditev, ki zagotavlja, da se pravica do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva spoštujeta enako kot na ravni Unije.
- 148 To velja še toliko bolj, ker v obrazložitvi izpodbijanih uredb ni naveden noben indijski predpis, zlasti ne Prevention of Terrorism Act (POTA) (zakon o preprečevanju terorizma). Obramba navaja, vendar *a posteriori* pred Splošnim sodiščem, da so ti predpisi upoštevní, saj opredeljujejo postopek, ki se uporabi za prepoved skupin, za katere se šteje, da kršijo indijske zakone o nezakonitih dejavnostih. Ta praznina v obrazložitvi izpodbijanih uredb potrjuje neobstoj skrbnega preizkusa, ki je sicer v primeru odločb organov tretjih držav posebej pomemben.
- 149 Tega neobstoja skrbnega preizkusa v fazi sprejemanja izpodbijanih uredb in iz njega izhajajoče kršitve obveznosti obrazložitve ne more odpraviti sklicevanje Sveta in njegovo pojasnjevanje, ki je bilo prvič opravljeno pred Splošnim sodiščem.
- 150 Nazadnje, v zvezi z ugotovitvami, navedenimi zgoraj v točki 139, drugi stavek, je treba navesti, da ne Svet ne nobena intervenientka v njegovo podporo niso odgovorili na argumente iz tožbe, povzete v repliki, da je bila razveljavitev POTA iz leta 2004 posledica tega, da je to besedilo vodilo v samovoljna pridržanja, mučenja, izginotja in zunajsodne usmrtnitve in da zakonske spremembe, ki so nastopile po tej razveljavitvi, niso uredile težav.
- 151 Čeprav je torej Svet britanske organe, navedene v obrazložitvah izpodbijanih uredb, upravičeno lahko štél za pristojne organe, pa to, sploh glede na obrazložitve izpodbijanih uredb, ne velja za indijske organe.
- 152 Temu tožbenemu razlogu je torej treba ugoditi v delu, v katerem se nanaša na indijske organe, zavrtni pa ga je treba v delu, v katerem se nanaša na britanske organe.
- 153 Preizkus tožb je treba nadaljevati s preučitvijo očitkov tožeče stranke glede pristopa, ki ga je Svet uporabil, in njegove obrazložitve v zvezi z njeno ohranitvijo na seznamu za zamrznitev sredstev in zlasti s preučitvijo očitkov, da pripisovanje nasilnih dejanj, navedenih v obrazložitvi izpodbijanih uredb, tožeči stranki ne temelji na zadostni pravni in dejanski podlagi.

- 154 V ta namen je treba skupaj preučiti tožbene razloge od četrtega do šestega, skupaj z drugim tožbenim razlogom.

Tožbeni razlogi od četrtega do šestega, skupaj z drugim tožbenim razlogom

Trditve strank

- 155 Tožeča stranka trdi, da Svet – daleč od tega, da bi opravil resen preizkus razvoja postopkov na nacionalni ravni, ki se sicer zahteva s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931 – izpodbijanih uredb ni toliko oprl na odločbe pristojnih organov, ampak bolj na seznam dejanj, ki jih je sam pripisal neposredno tožeči stranki. Ta seznam naj ne bi pomenil odločbe pristojnega organa. Pripisovanje, ki ga vsebuje, naj ne bi temeljilo na nobeni zadostni pravni in dejanski podlagi (drugi in četrti tožbeni razlog). Poleg tega naj bi bile obrazložitve uredb preveč pomanjkljive, da bi tožeči stranki omogočale, da pripravi učinkovito obrambo, in da bi omogočale sodni nadzor (peti in šesti tožbeni razlog).
- 156 Svet ob podpori intervenientk izpodbija argumente tožeče stranke in zatrjuje, da je opravil podroben vsebinski preizkus, preden je z izpodbijanimi uredbami odločil, da tožečo stranko obdrži na seznamu za zamrznitev sredstev. Rezultat tega preizkusa naj bi bilo politično vprašanje, o katerem bi moral odločati sam zakonodajalec. Svet naj bi imel široko polje proste presoje. Svet se glede upoštevanja razvoja postopkov na nacionalni ravni sklicuje na predloga za odpravo seznama, ki ju je tožeča stranka leta 2007 in leta 2009 predložila Home Secretary in ki naj bi bila zavrnjena. Svet prereka argument, da ni skrbno upošteval razvoja dogodkov v Šrilanki po vojaškem porazu tožeče stranke leta 2009. Meni, da je v celoti spoštoval obveznost obrazložitve in prereka, da je bila kršena pravica tožeče stranke do obrambe. Glede dejstev, pripisanih tožeči stranki, navaja, da bi jih ta po potrebi morala izpodbijati na nacionalni ravni. Poleg tega naj bi bila ta dejstva splošno znane okoliščine, s katerimi je bila tožeča stranka že dolgo seznanjena, izpodbijala pa jih je šele pred Splošnim sodiščem.

Presoja Splošnega sodišča

- 157 Prvič, spomniti je treba, da se mora Svet po tem, ko na podlagi odločb pristojnih nacionalnih organov sprejme sklep o uvrstitvi osebe ali skupine na seznam za zamrznitev sredstev, v rednih intervalih in vsaj enkrat na polletje prepričati, da je ohranitev zadevne osebe na spornem seznamu še naprej upravičena.
- 158 Čeprav se zdi, da je preverjanje obstoja odločitve nacionalnega organa, ki ustreza opredelitvi iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, bistveni predpogoj za to, da Svet sprejme prvotni sklep o zamrznitvi sredstev, je preverjanje sklepov, ki temu sledijo, na nacionalni ravni nujno potrebno v okviru sprejetja poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev (sodba z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet, T-228/02, ZOdl., EU:T:2006:384, točka 117, v nadaljevanju: sodba OMPI T-228/02, in z dne 11. julija 2007, Sison/Svet, T-47/03, EU:T:2007:207, točka 164). Pri preverjanju, ali je neko osebo treba obdržati na spornem seznamu, je pomembno, ali se je dejansko stanje od vpisa te osebe na ta seznam ali od prejšnjega preverjanja spremenilo do te mere, da na njegovi podlagi ni več mogoče sprejeti enakega zaključka glede vpletenosti zadevne osebe v teroristične dejavnosti (zgoraj v točki 105 navedena sodba Al-Aqsa C-539/10, EU:C:2012:711, točka 82).
- 159 Drugič, opozoriti je treba, da mora v skladu z ustaljeno sodno prakso obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 ES in mora biti prilagojena vrsti zadevnega ravnanja in okoliščinam, v katerih je bila sprejeta, jasno in nedvoumno izkazovati stališče institucije, ki je ukrep izdala, da se vsem zainteresiranim osebam omogoči, da se seznanijo z obrazložitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče izvaja ustrezen nadzor nad zakonitostjo. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, značilnosti navedenih razlogov

in interes za pojasnila, ki bi ga lahko imeli naslovniki akta ali druge osebe, ki jih ukrep neposredno in posamično zadeva (glej zgoraj v točki 158 navedeno sodbo OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, točka 141 in navedena sodna praksa).

- 160 V okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi Uredbe št. 2580/2001 je njegovo obrazložitev treba presojati predvsem ob upoštevanju pravnih pogojev za uporabo te uredbe v obravnavani zadevi, kot so navedeni v njenem členu 2(3) in z napotitvijo bodisi na člen 1(4) bodisi člen 1(6) Skupnega stališča 2001/931, odvisno od tega, ali gre za prvotni ali za poznejši sklep o zamrznitvi sredstev (zgoraj v točki 158 navedena sodba OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, točka 142).
- 161 V zvezi s tem Splošno sodišče ne more pritrditi temu, da obrazložitev lahko vsebuje le splošno in stereotipno formulacijo, ki temelji na besedilu členov 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in 1(4) ali (6) Skupnega stališča 2001/931. V skladu z načeli, na katera je bilo opozorjeno zgoraj, je Svet dolžan navesti dejanske in pravne okoliščine, od katerih je odvisna zakonita utemeljitev njegovega sklepa, in ugotovitve, ki so ga privedle do njegovega sprejetja. Obrazložitev takega ukrepa mora torej vključevati posebne in konkretne razloge, zakaj Svet meni, da upoštevena pravna ureditev velja za zadevno osebo (glej zgoraj v točki 158 navedeno sodbo OMPI T-228/02, EU:T:2006:384, točka 143 in navedena sodna praksa).
- 162 Zato se morata tako obrazložitev prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev kot obrazložitev poznejših sklepov nanašati tako na pravne pogoje za uporabo Uredbe št. 2580/2001, zlasti na obstoj sklepa pristojnega nacionalnega organa, kot na specifične in konkretne razloge, zaradi katerih Svet pri svojem izvrševanju diskrecijske pravice za presojo meni, da se mora ukrep zamrznitve sredstev nanašati na zainteresirani subjekt (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točka 60).
- 163 Tretjič, Splošno sodišče je glede nadzora, ki ga izvaja, potrdilo, da ima Svet široko polje proste presoje glede okoliščin, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ukrepov ekonomskih in finančnih sankcij na podlagi členov 75 PDEU, 215 PDEU in 352 PDEU, skladno s skupnim stališčem, sprejetim na podlagi skupne zunanje in varnostne politike. To polje proste presoje se nanaša zlasti na preudarke glede smotrnosti, na katerih ti sklepi temeljijo (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točka 97 in navedena sodna praksa). A čeprav Splošno sodišče Svetu priznava polje proste presoje na tem področju, to ne pomeni, da ne sme preveriti, kako je ta institucija razlagala upoštevene podatke. Sodišče Unije mora namreč preveriti tako vsebinsko pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, kot tudi to, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevene podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji položaja, in ali se z njimi lahko utemeljijo iz njih izvedeni sklepi. Vendar v okviru tega nadzora presoje smotrnosti, ki jo je opravil Svet, ne more nadomestiti s svojo presojjo (glej zgoraj v točki 114 navedeno sodbo Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točka 98 in navedena sodna praksa).
- 164 Četrto, glede pravne in dejanske podlage sklepa o zamrznitvi sredstev na področju terorizma je treba spomniti, da je v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 seznam za zamrznitev sredstev sestavljen na podlagi točnih podatkov ali dokazov iz spisa, ki izkazujejo, da je odločitev glede te osebe, skupin ali subjekta sprejel pristojni organ, pa naj gre za začetek preiskave ali kazenskega pregona zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicij ali za obsodbo za taka dejanja.
- 165 Sodišče je v zgoraj v točki 105 navedeni sodbi Al-Aqsa C-539/10 P (EU:C:2012:711) spomnilo, da je iz sklicevanja v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931 na sklep „pristojnega organa“ in iz navedb „točnih podatkov“ in „trdnih in zaupanja vrednih dokazov ali indicij“ razvidno, da je namen te določbe varovati zadevne osebe z zagotovitvijo, da lahko Svet njihovo ime na sporni seznam vpiše le na podlagi dovolj trdnih dejstev, in da navedeno skupno stališče ta cilj poskuša doseči z zahtevanjem odločbe, ki jo sprejme nacionalni organ (točka 68 sodbe). Sodišče je namreč navedlo, da Unija nima sredstev, da bi sama opravila preiskave v zvezi z vpletenostjo neke osebe v teroristična dejanja (točka 69 sodbe).

- 166 Razloge, na podlagi katerih je Svet utemeljil izpodbijane uredbe, je treba preučiti ob upoštevanju zgornjih ugotovitev.
- 167 Ti razlogi se začnejo z alineo, v kateri Svet, prvič, tožečo stranko opisuje kot „teroristično skupino“, ustanovljeno leta 1976, ki se bori za ločeno tamilsko državo na severu in vzhodu Šrilanke, drugič, navaja, da je tožeča stranka izvršila „nekaj terorističnih dejanj, ki vključujejo ponavljajoče napade in ustrahovanja civilistov, pogoste napade na vladne cilje, prekinitev političnih procesov, politično motivirane poboje in umore“, in tretjič, podaja mnenje, da „čeprav je nedavni vojaški poraz LTTE močno oslabil njeno strukturo, je verjetni namen te organizacije nadaljevati s terorističnimi napadi v Šrilanki (prva alineja obrazložitve izpodbijanih uredb).
- 168 Nato Svet podaja seznam „terorističnih dejavnosti“, ki jih je tožeča stranka po njegovem mnenju izvršila od vključno avgusta 2005 do aprila 2009 ali – v skladu z izpodbijanimi uredbami – vsaj do junija 2010 (druga alineja obrazložitve izpodbijanih uredb).
- 169 Svet potem, ko je navedel, da „ta dejanja spadajo pod člen 1(3)(a), (b), (c), (f) in (g) Skupnega stališča 2001/931, storjena pa so bila z namenom uresničenja ciljev, navedenih v členu 1(3)(i) in (iii) Skupnega stališča“, in da „[LTTE] spada pod člen 2(3)(ii) Uredbe št. 2580/2001“ (tretja in četrta alineja obrazložitve izpodbijanih uredb), navaja odločbe, ki naj bi jih britanski in indijski organi leta 1992, leta 2001 in leta 2004 (peta in šesta alineja obrazložitve izvedbenih uredb od št. 83/2011 do št. 125/2014) ter leta 2012 (šesta in sedma alineja obrazložitve Izvedbene uredbe št. 790/2014) sprejeli proti tožeči stranki.
- 170 Svet se glede britanskih odločb in – samo v obrazložitvi Izvedbene uredbe št. 790/2014 – indijskih odločb sklicuje na to, da se redno preizkušajo oziroma da je zoper njih mogoče vložiti pritožbo ali zahtevo za revizijo.
- 171 Svet iz teh ugotovitev sklepa, da so bile „odločbe, ki so bile sprejete proti [LTTE], torej sprejete s strani pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931“ (sedma alineja obrazložitve izpodbijanih uredb).
- 172 Nazadnje, Svet „ugotavlja, da navedene odločbe [...] še vedno veljajo in [...] navaja, da razlogi, ki so upravičevali uvrstitev [LTTE] na seznam [za zamrznitev sredstev], ostajajo veljavni“ (osma alineja obrazložitve izpodbijanih uredb). Sklep na podlagi tega sklepa, da mora tožeča stranka še naprej ostati na tem seznamu (deveta alineja obrazložitve izpodbijanih uredb).
- 173 Najprej je treba navesti, da čeprav ima seznam dejstev, ki ga Svet podaja v drugi alineji obrazložitve izpodbijanih odločb, odločilno vlogo pri presoji ustreznosti ohranitve zamrznitve sredstev tožeče stranke, saj je ta seznam podlaga za ugotovitev Sveta o obstoju terorističnih dejanj, ki jih je izvršila tožeča stranka, ni bilo nobeno od teh dejstev preučeno v nacionalnih odločbah, navedenih v peti in šesti alineji obrazložitve izvedbenih uredb od št. 83/2011 do št. 125/2014 ter šesti in sedmi alineji obrazložitve Izvedbene uredbe št. 790/2014.
- 174 Kar zadeva izvedbene uredbe od št. 83/2011 do št. 125/2014, so namreč vsa dejstva poznejša od nacionalnih odločb, navedenih v obrazložitvah teh uredb. Niso torej mogla biti preučena v teh odločbah.
- 175 A čeprav je v obrazložitvah izvedbenih uredb od št. 83/2011 do št. 125/2014 navedeno, da so nacionalne odločbe, na katere napotujejo, ostale v veljavi, pa ne vključujejo nobenih sklicevanj na novejša nacionalna odločba in še manj na obrazložitve teh odločb.

- 176 Svet – soočen z očitki tožeče stranke glede tega – ne navaja nobene novejši odločbe britanskih ali indijskih organov, za katero bi dokazal, da je z njo razpolagal pri sprejetju izvedbenih uredb od št. 83/2011 do št. 125/2014, in iz katere bi bilo dejansko razvidno, da so ti organi dejstva, naštetá v obrazložitvi, dejansko preučili in potrdili.
- 177 Svet je v zvezi z britanskim postopkom predložil le odločbe iz leta 2001, navedene v obrazložitvah izpodbijanih uredb. Svet ni predložil nobene poznejše britanske odločbe in še manj obrazložitve te odločbe. Poleg tega navaja, a ne da bi jo predložil ali natančno navedel njeno dejansko obrazložitev, odločbo UK Treasury z dne 7. decembra 2009 in zavrnitvi dveh predlogov LTTE, vloženih leta 2007 in leta 2009, za izbris njenega imena z britanskega seznama za zamrznitev sredstev.
- 178 Indijska sodna odločba z dne 12. novembra 2010, ki jo je Svet predložil v dupliki, in indijska sodna odločba z dne 7. novembra 2012, ki je bila navedena v odgovoru Sveta z dne 6. februarja 2014 na vprašanja Splošnega sodišča, sta ob upoštevanju ugotovitev v točkah od 138 do 140 zgoraj neupoštevni. V preostalem in za dodatno pojasnitev je treba navesti, da v teh odločbah ni navedeno, še manj pa odločeno o nobenem od sprva 24 in nato 21 dejstev, ki so posebej navedena v obrazložitvah izvedbenih uredb od št. 83/2011 do št. 125/2014.
- 179 Kar zadeva Izvedbeno uredbo št. 790/2014, enake ugotovitve, kot so navedene zgoraj v točki 178, veljajo glede indijskih odločb iz leta 2012 (in torej za sodno odločbo z dne 7. novembra 2012), ki so prvič omenjene v sedmi alineji obrazložitve te uredbe.
- 180 Glede dveh francoskih odločb z dne 23. novembra 2009 in 22. februarja 2012 (prva je prvostopenjska, druga je pritožbena), ki ju je Svet navedel v dupliki v zadevi T-508/11 in v katerih naj bi bilo po njegovem mnenju upoštevanih nekaj dejstev, opredeljenih v obrazložitvah izpodbijanih uredb, je treba navesti naslednje.
- 181 Prvič, te odločbe niso navedene v obrazložitvah izpodbijanih uredb, ki so bile sprejete pred vložitvijo duplike. Zato pomenijo poskus naknadne obrazložitve, ki je nedopusten (glej v tem smislu sodbi z dne 12. novembra 2013, North Drilling/Svet, T-552/12, EU:T:2013:590, točka 26, in z dne 12. decembra 2013, Nabipour in drugi/Svet, T-58/12, EU:T:2013:640, točka od 36 do 39).
- 182 Drugič in pomembnejše, te francoske odločbe niso navedene niti v izpodbijanih uredbah, ki so bile sprejete po vložitvi duplike (izvedbene uredbe št. 542/2012, št. 1169/2012, št. 714/2013, št. 125/2014 in št. 790/2014). Svet pa ne more navajati, da so „elementi obrazložitve“ njegovih omejevalnih ukrepov nacionalne odločbe, ki jih ne navaja v obrazložitvah izpodbijanih uredb, ki so poznejše od dneva, ko se je seznanil z navedenimi odločbami.
- 183 Ugotovitve, navedene zgoraj v točkah od 180 do 182, veljajo tudi za nemško odločbo, ki jo je Svet prvič navedel na obravnavi.
- 184 Vendar Svet v dupliki trdi, da se dejstva, naštetá v obrazložitvah, „uvrščajo v okvir, ki je splošno znan, [...] spopada v Šrilanki, v katerem je bila udeležena tožeča stranka“ in da so „ti kontekstualni elementi, ki temeljijo na javno znanih dogodkih, namenjeni obveščanju naslovnika o preventivnih ukrepih, sprejetih iz razlogov, na katere je Svet oprl svojo presojo terorističnih groženj, ki jih predstavlja“. Svet v utemeljitev sklicevanja na „kontekstualne elemente“ navaja zgoraj v točki 106 navedeno sodbo PMOI T-256/07 (EU:T:2008:461, točka 90). V utemeljitev argumenta, da gre za splošno znana dejstva, ki jih pripisuje tožeči stranki, prilaga novinarske članke, pridobljene prek interneta.
- 185 Svet dodaja, da ta „dejanska obrazložitev ne poskuša nadomestiti morebitne sodne presoje, ki ima pravnomočni učinek, civilne ali kazenske odgovornosti storilcev teh dejanj ali pripisovanja teh dejanj tem osebam, saj to ni njen cilj“. Trdi, da „ne samo, da so bili ti elementi javni, ampak so bili tožeči stranki tudi dobro znani na dan sprejetja izpodbijanih uredb“.

- 186 Ti argumenti v povezavi s tem, da v obrazložitvah izpodbijanih uredb ni nobenih sklicevanj na odločbe pristojnih organov, ki so poznejše od pripisanih dejanj in ki napotujejo na navedena dejanja, jasno izkazujejo, da Svet izpodbijanih uredb ni oprl na presojo, vsebovano v odločbah pristojnih organov, ampak na podatke, pridobljene prek tiska in interneta.
- 187 Kot pa izhaja iz elementov, navedenih zgoraj v točkah 164 in 165, Skupno stališče 2001/931 za varstvo zadevnih oseb in ob upoštevanju neobstoja preiskovalnih metod na ravni Unije zahteva, da dejanska podlaga sklepa Unije o zamrznitvi sredstev na področju terorizma ne temelji na elementih, ki jih Svet pridobi prek tiska in interneta, ampak na elementih, ki so bili dejansko preučeni in potrjeni v odločbah pristojnih nacionalnih organov v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 188 Le na takšni zanesljivi dejanski osnovi lahko potem Svet izvaja široko polje proste presoje, ki jo ima v okviru sprejetja sklepov o zamrznitvi sredstev na ravni Unije, zlasti kar zadeva preudarke glede smotrnosti, na katerih ti sklepi temeljijo.
- 189 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da Svet ni spoštoval teh zahtev Skupnega stališča 2001/931.
- 190 Obrazložitev izpodbijanih uredb poleg tega razkriva obrazložitev Sveta, ki je v nasprotju s tem, kar zahteva to skupno stališče.
- 191 Tako je Svet, namesto da bi za dejansko podlago svoje presoje vzel odločbe pristojnih organov, v katerih so bila upoštevana natančna dejanja, na katerih temeljijo, ter nato preveril, ali so navedena dejanja res „teroristična dejanja“ in zadevna skupina res „skupina“ v smislu opredelitve Skupnega stališča 2001/931, ter na koncu na tej podlagi in ob izvajanju širokega polja proste presoje odločil, da eventualno sprejme sklep na ravni Unije, v obrazložitvah izpodbijanih uredb postopal ravno obratno.
- 192 Začel je s presojo, ki je v resnici njegova, ter tožečo stranko opredelil kot teroristično že v prvem stavku obrazložitve – kar zapira vprašanje, ki bi se moralo v tej obrazložitvi razrešiti – in ji pripisal vrsto nasilnih dejanj, s katerimi se je seznanil prek tiska in interneta (prva in druga alineja obrazložitve izpodbijanih uredb).
- 193 V zvezi s tem je treba navesti, da okoliščina, da gre za ponovni preizkus seznama za zamrznitev sredstev, ki je torej poznejši od prejšnjih preizkusov, ne upravičuje prvotno navedene opredelitve. Brez zanemarjanja preteklosti se za ponovni preizkus ukrepa zamrznitve sredstev predpostavlja, da je odprt za možnost, da zadevna oseba ali skupina ni več teroristična v času, ko Svet odloča. Svet lahko torej šele na podlagi tega ponovnega preizkusa poda svojo ugotovitev.
- 194 Dalje, Svet navaja, da dejanja, ki jih pripisuje tožeči stranki, spadajo pod opredelitev terorističnega dejanja v smislu Skupnega stališča 2001/931 in da je tožeča stranka skupina v smislu tega stališča (tretja in peta alineja obrazložitve izpodbijanih odločb).
- 195 Šele na koncu teh navedb Svet navede odločbe nacionalnih organov (alineja od pete do osme obrazložitve izpodbijanih uredb), ki so – vsaj, kar zadeva izvedbene uredbe od št. 83/2011 do št. 125/2014 – vendarle predhodne očitanim dejanjem.
- 196 Svet v obrazložitvah izvedbenih uredb ne poskuša upravičiti, da se v morebitnih poznejših nacionalnih odločbah o ponovnem preizkusu ali drugih odločbah pristojnih organov dejansko preizkuša in upošteva konkretna dejstva, navedena na začetku teh razlogov. V obrazložitvah izvedbenih uredb od št. 83/2011 do št. 125/2014 se omeji na navedbo prvotnih nacionalnih odločb in na to, da še vedno veljajo, in nič drugega. Svet šele v obrazložitvi Izvedbene uredbe št. 790/2014 omeni nacionalne odločbe, ki so poznejše od dejstev, ki se dejansko pripisujejo tožeči stranki, a tudi tu ne dokaže, da so bila v teh odločbah – ki ob upoštevanju ugotovitev iz točk od 138 do 140 zgoraj v preostalem niso upoštevne – dejansko preučena in potrjena konkretna dejstva, navedena v začetku navedene obrazložitve.

- 197 Obravnavana zadeva je torej bistveno drugačna od drugih zadev, v katerih so bili obravnavani spori v zvezi z zamrznitvijo sredstev na področju terorizma pred Splošnim sodiščem po sprejetju Skupnega stališča 2001/931 (zadeve Al-Aqsa/Svet, Sison/Svet in People's Mojahedin Organization of Iran/Svet).
- 198 Medtem ko je v teh prvih zadevah v sporih Unije na področju terorizma dejanska podlaga uredb Sveta izvirala iz odločb pristojnih nacionalnih organov, se Svet v obravnavani zadevi ne opira več na dejstva, o katerih so najprej presojali nacionalni organi, ampak sam avtonomno pripiše dejstva na podlagi tiska oziroma interneta. Svet s tem opravlja naloge „pristojnega organa“ v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, kar – kot je v bistvu navedlo Sodišče – niti ni v njegovi pristojnosti na podlagi Skupnega stališča niti za to nima sredstev.
- 199 Svet torej brezuspešno navaja (glej točko 184 zgoraj) zlasti zgoraj v točki 106 navedeno sodbo PMOI, T-256/07 (EU:T:2008:461, točka 90). V tej zadevi namreč dejanja, obravnavana v obrazložitvi zamrznitve sredstev, ki jo je Svet posredoval People's Mojahedin Organization of Iran (v nadaljevanju: PMOI), niso bila predmet avtonomne presoje Sveta, ampak presoje pristojnega nacionalnega organa. Kot je razvidno iz točke 90 zgoraj v točki 106 navedene sodbe PMOI T-256/07 (EU:T:2008:461), so bila v obrazložitvi z dne 30. januarja 2007, ki je bila posredovana zadevni skupini (PMOI), navedena teroristična dejanja, za katera naj bi bila odgovorna PMOI, in da je „pristojni nacionalni organ zaradi teh dejanj sprejel odločbo“. Dejanja, obravnavana v obrazložitvi Sveta z dne 30. januarja 2007, ki je bila posredovana PMOI, je torej pristojni nacionalni organ preučil in potrdil proti tej skupini. Njihovo obravnavanje – drugače kot v obravnavani zadevi – ni bilo predmet avtonomne presoje Sveta.
- 200 Prav tako je Splošno sodišče v zadevi T-348/07, Al-Aqsa/Svet, razpolagalo z besedilom odločb pristojnih organov, navedenih v obrazložitvi izpodbijanih uredb, in ga podrobno analiziralo. Ugotovilo je, da ni Svet storil nobene očitne napake pri presoji s tem, da je štel, da je tožeča stranka vedela, da bodo sredstva, ki jih zbira, uporabljene za namene terorizma (zgoraj v točki 105 navedena sodba Al-Aqsa T-348/07, EU:T:2010:373, točke od 121 do 133). Dejanska podlaga, ki jo je Svet pri svojem delu upošteval, je bila torej v skladu z ugotovitvami Splošnega sodišča povsem primerna dejanska podlaga, ki je izhajala neposredno iz ugotovitev pristojnih nacionalnih organov. Iz obrazložitve sodbe z dne 11. julija 2007, Al-Aqsa/Svet (T-327/03, EU:T:2007:211, točke od 17 do 20) prav tako jasno izhaja, da presoja podlage ukrepa Unije za zamrznitev sredstev ni temeljila na dejanskih ugotovitvah Sveta, ampak je izhajala iz odločb pristojnih nacionalnih organov.
- 201 Prav tako v zadevi T-341/07 Sison/Svet presoja podlage ukrepa za zamrznitev sredstev ni izhajala iz dejanskih ugotovitev Sveta, ampak pravnomočnih odločb, ki so jih sprejeli pristojni nacionalni organi (Raad van State (državni svet, Nizozemska) in Rechtbank (sodišče, Nizozemska)) (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točke 1, 88 in od 100 do 105).
- 202 Dodati je treba, da dejanska obrazložitev izpodbijanih uredb, torej seznam dejanj, ki jih Svet v obravnavani zadevi pripisuje tožeči stranki, res ne pomeni – če povzamemo argument Sveta (glej točko 185 zgoraj) – „sodne presoje, ki je pravnomočna“. Prav tako je imela ta dejanska obrazložitev izpodbijanih uredb odločilno vlogo pri presoji Sveta o ustreznosti ohranitve tožeče stranke na seznamu zamrznitve sredstev, Svet pa – daleč od tega, da bi dokazal, da je to obrazložitev izpeljal iz odločb nacionalnih organov – v resnici potrjuje, da se je oprl na podatke, pridobljene prek tiska in interneta.
- 203 Splošno sodišče meni, da takšen pristop nasprotuje dvostopenjskemu sistemu, ki ga uvaja Skupno stališče 2001/931 na področju terorizma.
- 204 Čeprav je, kot je navedlo Sodišče, pri ponovnem preizkusu pomembno vprašanje, ali se je dejansko stanje od uvrstitve zadevne osebe na seznam za zamrznitev sredstev ali od prejšnjega ponovnega preizkusa spremenilo do te mere, da ne omogoča več sprejeti enakega zaključka glede vpletenosti zadevne osebe v teroristične dejavnosti (zgoraj v točki 105 navedena sodba Al-Aqsa C-539/10, EU:C:2012:711, točka 82), zaradi česar lahko Svet po potrebi v okviru širokega polja proste presoje –

ob nespremenjenem dejanskem stanju – odloči, da neko osebo obdrži na seznamu, pa mora vsako novo teroristično dejanje, ki ga Svet vključi v obrazložitev tega ponovnega preizkusa, da bi upravičil ohranitev zadevne osebe na seznamu, v dvostopenjskem sistemu odločanja Skupnega stališča 2001/931, ker Svet nima preiskovalnih metod, biti predmet preizkusa in odločbe pristojnega organa v smislu tega skupnega stališča.

- 205 Svet in Komisija brezuspešno navajata, da je neobstoj sklicevanja v obrazložitvah izpodbijanih uredb na konkretno odločbo pristojnih organov, s katerimi so se dejansko preučila in potrdila dejstva, navedena v začetku teh obrazložitvev, mogoče pripisati tožeči stranki, ki bi po mnenju Sveta in Komisije smela in morala omejevalne ukrepe, sprejete proti njej, izpodbijati na nacionalni ravni.
- 206 Na eni strani obveznost Sveta, da sklepe o zamrznitvi sredstev na področju terorizma opre na dejansko podlago, kot je razvidna iz odločb pristojnih organov, izhaja neposredno iz dvostopenjskega sistema, določenega s Skupnim stališčem 2001/931, kot je potrjeno zgoraj v točki 105 navedeni sodbi Al-Aqsa C-539/10, (EU:C:2012:711, točki 68 in 69). Ta obveznost torej ni pogojena z ravnanjem zadevne osebe ali skupine. Svet mora iz naslova obveznosti obrazložitve, ki je bistvena postopkovna zahteva, v obrazložitvi sklepov o zamrznitvi sredstev navesti sklepe pristojnih nacionalnih organov, ki so konkretno preučili in potrdili teroristična dejanja, ki jih je vzel za dejansko podlago svojih sklepov.
- 207 Na drugi strani argument Sveta in Komisije nenazadnje le potrjuje trditev, navedeno že zgoraj v točki 186, da se Svet v resnici ni oprl na presojo iz odločb pristojnih organov, ampak na podatke, ki jih je pridobil prek tiska in interneta. V zvezi s tem se zdi paradoksalno, da Svet tožeči stranki očita, da na nacionalni ravni ni izpodbijala dejanskih obtožb, ki jih niti sam ne zmore povezati s katero koli konkretno odločbo pristojnega organa.
- 208 Nazadnje, ta argument se zdi problematičen vsaj zato, ker omogoča sklepati, da je – če zadevna stranka ni podala nobenega ugovora na nacionalni ravni – dopuščeno, da same nacionalne odločbe o zamrznitvi sredstev, na katere se Svet pri dejanskem izvajanju Skupnega stališča 2001/931 odloči opreti, ne temeljijo na nobenem konkretnem terorističnem dejanju.
- 209 Svet in Komisija prav tako brezuspešno ugovarjata obveznost, da je treba dejansko podlago uredb o zamrznitvi sredstev izpeljati iz odločb pristojnih organov, ker naj bi to – če teh odločb ne bi bilo – privedlo do neupravičenega izbrisa oseb ali skupin s seznama o zamrznitvi sredstev. Svet in Komisija navajata zlasti razlike v časovnem intervalu preizkusa, ki lahko obstajajo v državah članicah glede na polletni interval, ki velja na ravni Unije.
- 210 Na eni strani – znova – ta ugovor nasprotuje temu, kar je določeno v Skupnem stališču 2001/931 (člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931), kakor je potrjeno v zgoraj v točki 105 navedeni sodbi Al-Aqsa C-539/10 (EU:C:2012:711, točki 68 in 69), ki za varstvo zadevnih oseb in ob upoštevanju neobstoja preiskovalnih metod na ravni Unije zahteva, da dejanska podlaga sklepa Unije o zamrznitvi sredstev na področju terorizma temelji na elementih, ki so konkretno preučeni in potrjeni v odločbah pristojnih nacionalnih organov v smislu Skupnega stališča 2001/931. Na drugi strani je treba navesti, da morajo države članice v dvostopenjskem sistemu tega skupnega stališča zato, da bi se zagotovila učinkovitost boja proti terorizmu, Svet redno obveščati o odločbah pristojnih organov, ki jih sprejmejo navedene države članice, ter obrazložitvah teh odločb, Svet pa jih mora redno zbirati.
- 211 To obvezno posredovanje in zbiranje odločb nacionalnih organov poleg tega povsem ustreza pretoku informacij, ki je med drugim predviden v točkah 2, 3, 8 in 24 dokumenta z naslovom „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism“ (delovne metode delovne skupine za izvajanje Skupnega stališča 2001/931 z uporabo posebnih ukrepov za boj proti terorizmu), ki je v prilogi II dokumenta 10826/1/07 REV 1 Sveta z dne 28. junija 2007.

- 212 Če Svet kljub tej obveznosti posredovanja informacij ne razpolaga z odločbo pristojnega organa v zvezi s konkretnim dejstvom, ki lahko pomeni teroristično dejanje, mora ob neobstoju lastnih preiskovalnih metod pristojni nacionalni organ pozvati, naj opravi presojo v zvezi s tem in sprejme odločbo.
- 213 Svet se lahko v ta namen obrne na 28 držav članic Unije in med njimi zlasti na tiste države članice, ki so morda že preučile položaj zadevne osebe ali skupine. Obrne se lahko tudi na tretjo državo, ki izpolnjuje pogoje, ki se zahtevajo glede varstva pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva. Ni namreč nujno, da je odločba, ki mora biti v skladu s Skupnim stališčem 2001/931 „začetek preiskave ali kazenskega pregona [...] ali obtožba“, nacionalna odločba periodičnega ponovnega preizkusa uvrstitve zadevne osebe ali skupine na nacionalni seznam za zamrznitev sredstev. Vendar niti v znanjenavedenem primeru obstoj drugačnega časovnega intervala periodičnega ponovnega preizkusa na nacionalni ravni glede na tistega, ki velja na ravni Unije, ne upravičuje tega, da zadevna država članica odlašala s preizkusom zadevnega dejanja, ki ga zahteva Svet. Ob upoštevanju tako dvostopenjske strukture sistema, ki je bil uveden s Skupnim stališčem 2001/931, kot vzajemne obveznosti lojalnega sodelovanja, ki obstaja med državami članicami in Unijo, morajo države članice na poziv Sveta nemudoma ugoditi njegovim zahtevam, ki se nanašajo na pridobitev presoje in po potrebi odločbe pristojnega organa v smislu Skupnega stališča 2001/931 glede dejanja, ki bi lahko pomenilo teroristično dejanje.
- 214 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da argument, da bi zahteva za odločbo pristojnega organa lahko privedla do neupravičenega izbrisa s seznama o zamrznitvi sredstev, ni prepričljiv.
- 215 Poleg tega je treba dodati, da neobstoj vsakršnega novega terorističnega dejanja v danem polletju nikakor ne pomeni, da bi moral Svet zadevno osebo ali skupino izbrisati s seznama za zamrznitev sredstev. Kot je namreč Splošno sodišče že lahko ugotovilo, nič v določbah Uredbe št. 2580/2001 in Skupnega stališča 2001/931 ne prepoveduje naložitve ali ohranitve omejevalnih ukrepov proti osebam ali subjektom, ki so v preteklosti izvršile teroristična dejanja, čeprav ni dokazov za to, da sedaj izvajajo takšna dejanja ali v njih sodelujejo, če okoliščine to upravičujejo (glej v tem smislu zgoraj v točki 106 navedeno sodbo PMOI T-256/07, EU:T:2008:461, točke od 107 do 113). Tako obveznost, da lahko nove obtožbe za teroristična dejanja temeljijo le na odločbah pristojnih organov, nikakor ne nasprotuje pravici Sveta, da zadevno osebo obdrži na seznamu za zamrznitev sredstev tudi po prenehanju teroristične dejavnosti kot take, če okoliščine to upravičujejo.
- 216 Možnost, ki jo prav tako navajata Svet in Komisija, da bodo sprejete odločbe pristojnih organov, ki ne bodo skladne s sklepi Unije, ni veljavni razlog za ugovarjanje obveznosti, v interesu varstva zadevnih oseb in skupin, da se za dejansko podlago sklepov Unije vzamejo odločbe pristojnih organov.
- 217 Nazadnje, drugače od tega, kar navajata Svet in Komisija, obveznost, da se za dejansko podlago sklepov o zamrznitvi sredstev vzamejo odločbe pristojnih organov, nasprotno, ne more izzvati tveganja neupravičene ohranitve osebe ali skupine na seznamu za zamrznitev sredstev.
- 218 Čeprav namreč člen 1, od (1) do (4) in (6), Skupnega stališča 2001/931 nasprotuje temu, da bi Svet v obrazložitvi svojega sklepa o uvrstitvi ali ohranitvi neke osebe ali skupine na seznamu za zamrznitev sredstev navedel teroristična dejanja (vključno s poskusom takšnega dejanja, udeležbo pri njem ali olajševanjem takega dejanja), ki niso bila predmet odločbe pristojnega organa (začetek preiskave ali kazenskega pregona ali obtožba), pa Skupno stališče 2001/931 ne vsebuje nobene primerljive obveznosti, kar zadeva to, da Svet neko osebo ali skupino ne ohrani na seznamu za zamrznitev sredstev. Za to neohranitev, ki je zadevni osebi ali skupini v korist, ne veljajo iste postopkovne zahteve, čeprav v večini primerov do nje pride ob upoštevanju pozitivnih odločb na nacionalni ravni, kot so opustitev ali razvrstitev preiskav ali kazenskega pregona terorističnih dejanj, oprostilna sodba v kazenskem postopku ali umik zadevne osebe ali skupine iz nacionalnega uvrstitvenega seznama.

- 219 Iz ugotovitev v točkah od 209 do 218 zgoraj izhaja, da Svet in Komisija napačno navajata, da obveznost Sveta, da dejansko podlago svojih sklepov o zamrznitvi sredstev izvede iz odločb pristojnih organov, ogroža politiko Unije glede boja proti terorizmu.
- 220 Dodati je treba, da vse zgoraj navedene ugotovitve ne presegajo obsega omejenega nadzora, ki ga ima Splošno sodišče in ki vključuje – ne da bi postavljale pod vprašaj široko polje proste presoje Sveta – preverjanje spoštovanja postopka in vsebinske točnosti dejstev. Tako je bilo Splošno sodišče v zgoraj v točki 114 navedeni sodbi Sison T-341/07 (EU:T:2009:372) v bistvu pozvano, naj preveri – in je ugotovilo – da so bile navedbe o dejstvih proti J. M. Sisonu, navedene v obrazložitvi sklepa o ohranitvi na seznamu za zamrznitev sredstev, skrbno podprte z ugotovitvami o dejstvih, ki so bile suvereno navedene v odločbah nizozemskih organov (Raad van State in Rechtbank) in jih je Svet navedel v isti obrazložitvi (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točki 87 in 88).
- 221 Nasprotno pa Splošno sodišče v obravnavani zadevi v obrazložitvah izpodbijanih uredb ne razpolaga s sklicevanji na katero koli odločbo pristojnega organa, z obrazložitvijo katere bi lahko povezalo dejanske elemente, ki jih je Svet uporabil proti tožeči stranki.
- 222 Poleg tega – in še vedno glede zgoraj v točki 114 navedene sodbe Sison T-341/07 (EU:T:2009:372), je treba navesti, da je Splošno sodišče, čeprav je ugotovilo, da dejstva iz obrazložitve uredbe Sveta res izhajajo iz dveh nizozemskih odločb, navedenih v tej isti obrazložitvi, potem zanikalo, da imata ti nizozemski odločbi naravo odločbe pristojnega organa, saj se nista nanašali na naložitev preventivnih ali restriktivnih ukrepov proti zadevni osebi na podlagi boja proti terorizmu (zgoraj v točki 114 navedena sodba Sison T-341/07, EU:T:2009:372, točke od 107 do 115).
- 223 Če je Splošno sodišče tako lahko zavrnilo dejanske ugotovitve, ki so jih sicer podali pristojni organi, iz razloga, da odločbe teh organov niso „obtožbe, začetek preiskave oziroma kazenskega pregona“, to pomeni, da v obravnavani zadevi novinarskim člankom – vsekakor tistim, ki niso navedeni v obrazložitvah izpodbijanih uredb – ni mogoče priznati procesnega in dokaznega statusa, ki je s Skupnim stališčem 2001/931 rezervirano le za odločbe pristojnih organov.
- 224 Nazadnje, Splošno sodišče meni, da je primerno poudariti pomembnost jamstev, ki jih v tem okviru ponujajo temeljne pravice (glej sklepne predloge Francija/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, ZOdl., EU:C:2011:482, točke od 235 do 238).
- 225 Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev, iz katerih na eni strani izhaja, da se Uredba št. 2580/2001 uporablja v primeru oboroženega spopada, na drugi strani pa, da je Svet kršil tako člen 1 Skupnega stališča 2001/931 kot – ob neobstoju sklicevanja na odločbe pristojnih organov v obrazložitvi – obveznost obrazložitve, je treba izpodbijane uredbe razglasiti za nične v delih, ki se nanašajo na tožečo stranko.
- 226 Splošno sodišče poudarja, da ta razglasitev ničnosti, ki je posledica bistvenih kršitev postopka, ne pomeni vsebinske presoje vprašanja opredelitve tožeče stranke kot teroristične skupine v smislu Skupnega stališča 2001/931.
- 227 V zvezi s časovnimi učinki te razglasitve ničnosti je treba opozoriti, da začnejo v skladu s členom 60, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije z odstopanjem od člena 280 PDEU odločbe Splošnega sodišča, s katerimi se neka uredba razglasi za nično, veljati šele z dnem izteka roka za pritožbo iz prvega odstavka člena 56 navedenega statuta, ali če je bila v tem roku vložena pritožba, z dnem njene zavrnitve. Svet ima torej od vročitve te sodbe vsekakor minimalni rok dveh mesecev, podaljšan za deset dni zaradi oddaljenosti, da ugotovljene kršitve odpravi s sprejetjem, če je to potrebno, novega omejevalnega ukrepa proti tožeči stranki.

- 228 Vendar lahko Splošno sodišče na podlagi člena 264, drugi odstavek, PDEU začasno ohrani v veljavi učinke akta, ki je razglašen za ničen (glej zgoraj v točki 128 navedeno sodbo Kadi in Al Barakaat International Foundation/Svet in Komisija, EU:C:2008:461, točke od 373 do 376, in sodbo z dne 16. septembra 2011, Kadio Morokro/Svet, T-316/11, EU:T:2011:484, točka 39).
- 229 Splošno sodišče v okoliščinah obravnavane zadeve meni, da je zaradi izognitve tveganju resnega in nepopravljivega posega v učinkovitost omejevalnih ukrepov in ob upoštevanju pomembnega vpliva zadevnih omejevalnih ukrepov na pravice in svoboščine tožeče stranke na podlagi člena 264 PDEU treba ohraniti učinke Izvedbene uredbe št. 790/2014 za obdobje treh mesecev od dneva razglasitve te sodbe.

Stroški

- 230 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Svet s predlogi ni uspel, zato se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov.
- 231 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika države članice in institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato Kraljevina Nizozemska, Združeno kraljestvo in Komisija nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti razširjeni senat)

razsodilo:

- 1. Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 83/2011 z dne 31. januarja 2011, št. 687/2011 z dne 18. julija 2011, št. 1375/2011 z dne 22. decembra 2011, št. 542/2012 z dne 25. junija 2012, št. 1169/2012 z dne 10. decembra 2012, št. 714/2013 z dne 25. julija 2013, št. 125/2014 z dne 10. februarja 2014 in št. 790/2014 z dne 22. julija 2014 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi izvedbenih uredb (EU) št. 610/2010, 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 in 125/2014 se razglasijo za nične v delu, v katerem se nanašajo na Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE).**
- 2. Učinki Izvedbene uredbe št. 790/2014 se ohranijo v veljavi tri mesece od dneva razglasitve te sodbe.**
- 3. Svet Evropske unije nosi svoje stroške in se mu naloži plačilo stroškov LTTE.**
- 4. Kraljevina Nizozemska, Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ter Evropska komisija nosijo svoje stroške.**

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 16. oktobra 2014.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje in postopek	2
Predlogi strank	5
Pravo	5
Prvi tožbeni razlog: neobstoj možnosti uporabe Uredbe št. 2580/2001 za spor med tožečo stranko in šrilanško vlado	5
Trditve strank	5
Presoja Splošnega sodišča	7
Tretji tožbeni razlog: neobstoj odločbe pristojnega organa	10
Trditve strank	10
Presoja Splošnega sodišča	13
Tožbeni razlogi od četrtega do šestega, skupaj z drugim tožbenim razlogom	19
Trditve strank	19
Presoja Splošnega sodišča	19
Stroški	28